بسم الله الرحمن الرحیم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library



لنډي کیسې

# پردی ماشوم

ژباړون
نجیب الله زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library



د کتاب چاري دژباړون په حق کي خوندي دي


| | | |
|---|---|---|
| کتاب | :: | پردی ماشوم |
| ژباړون | :: | نجیب الله زړګی علیخېل |
| کمپوز | :: | نجیب الله زړګی علیخېل |
| اي مېل | :: | alikhailnajeeb@gmail.com |
| موبائل نمبر | :: | 03023823974 |
| سیټینګ، ډیزائن | :: | خلیل الله تصمیم |
| پوښتۍ | :: | محمود رشي |
| تعداد | :: | 500 |
| خپرونکی | :: | سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه |
| لومړی چاپ | :: | 2015 ع |
| بیه | :: | 100 |

**د موندلو درک : نیو کالج پبلکېشنز آرچر روډ کوټه**

کتاب پلورنځی، ریګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

غزنوي کتب خانه قندهاري بازار کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library



# تړون

د هغه سپېڅلي انسان په نوم چي د پښتو او پښتنو سره يې بې کچه مينه وه.
هغهٔ خیر بابا چي موږ ته يې سوچه پښتو را پاته ده.

## خان شهيد عبدالصمدخان بابا

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library



# ډالۍ

د تنظیم ملګري لیکوال کوټي او سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي و ټولو ملګرو ته ډالۍ چي د دوی په صحبت کي زۀ دخپلي مورنۍ ژبي

(پښتو)

سره اشنا اوخدمت ته يې چمتو شوم.

زړګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library



# د زړګي ادبي سفر

افسانه یا لنډه کیسه لیکل جلا او ژباړل جلا جلا کار دی. دلته دا خبره زهٔ په دې نهٔ کوم چي ګنې څوک به نهٔ وي په خبر، ما هسي پر دې کتاب باندي د څه لیکلو پېل له دې خبرو وکړ. ولي چي زهٔ خو نهٔ محقق او نهٔ نقاد یم، زهٔ بس تر شوق تر حده کله کله پر افسانه قلم راواخلم. لا تر اوسه مستند افسانه نګار هم نهٔ یم ولي چي زما ټول تخلیق لا شو پتو دلي دوري پروت دی. په ډرامې به مي نشر شوي خود وي.

خبره اوږده شوه، زهٔ راځم د زړګي په لور کوم چي پر مورنۍ ژبه ډېر مئین دی او د مورنۍ ژبه په خدمت نهٔ ستړی کېږي نو ځکه یې ماته هم ستړیا را اچولې ده، خو دی ملامت هم نهٔ دی، ماته یې د دوستۍ په خاطر شاید چي ووئیل چي زما پر دې ژباړلي افسانو څه را اولیکه نو دغه دی چي قلم مي باندي راختسی دی. ولي چي کله ما ژباړه وکتله ، ولوستله نو د زړګي انداز د ژباړي خوند راکړی. ولي چي ما محسوسه کړه چي ما بین الاقوامي ادب او د هغه څه افسانې په پښتو کي ولوستې. زهٔ نهٔ یم خبر چي زما له دې خبري سره به څوک اتفاق وکړي او که نهٔ؟ خو زهٔ دا سند هم نهٔ غواړم . زهٔ زړګی ستایم چي د مورنۍ ژبي په لائبریري کي د زړګي یوه بله اضافه هم وشوه. ولي چي هغوی څه موده مخ کي د نظم او غزل یوه مجموعه هم مورنۍ ژبه ته ډالۍ کړې ده.

د زړګي د ژباړل شوي افسانو یا لنډو کیسو دغه غونچه ډېره په زړهٔ پوري ده. زهٔ دا لیکل نهٔ غواړم چي څو افسانې، د چا او چا افسانې دي، او زما رقم ستومانه سړي ته د کتاب په باب معلومات ولیکم او بیا هغه دعوه ګیر شي چي دغه او دغه د زړګي په ژباړل شوي کتاب کي شته، بلکه زهٔ دا غواړم چي کتاب دي ولوستل شي. او بله خبره دا ده چي د

(c) ketabton.com: The Digital Library



دوني نامتو خلکو تخلیق ژباړل هم لویه زړورتیا ده. او بیا خو زړګي د زړهٔ په خوښه دا کار کړی دی. زړهٔ په خوښه چي کوم کار کېږي په هغه کي نتیجې ته نهٔ کتل کېږي چي آخري پای به یې څه وي. نو د زړګي د زړهٔ په غورځنګونو کي د مورنۍ ژبه بې کچه مینه په غورځنګ ده. باید چي مورنۍ ژبه ویاړ باندي وکړي. ما دمورنۍ ژبي خبره وکړه، که څوک د مورنۍ ژبي خدمتګاران یې پرله اړوي را اړوي هغوی ته اختیار دی چي نقد دي باندي وکړي.

د زړګي سره زما تعلق شته خو استعمال ډېر کم خو هغه صفتونه لري چي د ژبو د استاد، د مشرانو او و دهٔ ته ور تېر دوستانو ته عزت ورکوي، خو په خپله یې نهٔ غني غواړي. خدای دي وکړي چي د زړګي دغه ادبي سفر دي هم تر پایه داسي ځوان وي. د زړګي دغه ژباړه پر لوستلو جوړه ده، لائبریري به په درنه هم شي او که چا د بل پردي په ثقافت رویو ځان خبرولی نو دغه افسانې د وئیلو وړ دي. پر دې به خلګ دا ومني چي پښتو ، پښتون او د هغه ثقافت کلچر خو رواجونه لري، هغه ځکه چي موږ په ډیرو ځایو کي اول پښتانه یو په آخر کي دعا په عربي کوو.

په درناوي

پائیدین ګران اڅکزی کوټه

ډائیرېکټر، قدرت، ایچ ډي، ټي وي

پښتو ږغ د پښتنو

۰۷،۰۸،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library



# د زړګي زيار

د ژبـاړې د اهميـت او ضـرورت څخـه څـوک انکـار نـه شـي کـولای، ځکـه چـې ژبـاړه د يـوې ژبـې د ادب لپـاره داسـې ده لکـه يـو بـڼ تـه چـې د اوبـو سـره سـم امبـاره (سـره) هـم ورکـړي. د بـڼ توانـائي لا سـېوا شـي. و بـڼ تـه نـوي نـوي دريچـې راخلاصـي شـي چـې لـه هغـه څخـه تـازه هـوا راځـي او ورسـره ورسـره نـوي خوشـبوياني د کـومې ژبـې د ادب چـې د ژبـاړو د اهميـت احسـاس کـړی دی او ليکوالـو تـوجـه ورکـړې ده هغـه ژبـې او ادب تـه پـر مخ تللو ژبو په قطار کي ليدل کيږي.

پـه خپلـه ژبـه کـې د ژبـاړو ګټـه دا وي چـې زمـوږ لوسـتونکي لـه نـورو ادبيـاتو سـره معرفـي کـوي. او د هغـوی فکـري زاويـې ورپـه ګوتـه کـوي. ورسـره سـره داسـې موضـوعاتو تـه يـې پـام اړوي چـې هغـه زمـوږ لپـاره مهـم نـه وي پاتـه شـوي. بلـه ګټـه يـې دا ده چـې د هغـوی د کلتـور، تـولنيز ژونـد، د مينـې او نفـرت لـه رويـو څخـه يـې خبـروي. تـر څـو چـې يـو ليکـوال د خپـل چاپيريـال کلتـور او تـاريخ سـره د ګاونـډيو ژبـو او قـامونو د چاپيريـال کلتـور او پـر مـخ تللـو ژبـو د ادبي معيـار څخـه خبر نـه وي، نـۀ شـي کـولای چـې د ښـه تخليـق ښـبـتن وګـرځي. زمـوږ ژبـه پـه علمـي حوالـه پـه هغـه قطـار کـې ولاړه ده چيـري چـې ژبـې اخـري سـلګۍ وهـي. د ادبيـاتو پـه حوالـه کـه څـه هـم زمـوږ ژبـه غنـي ده خـو د نـورو ژبـو د ادبيـاتو لـه ژبـاړو څکـه لا تـر اوسه پوري هغه رنګه برخمنه نه ده څومره چې اړتيا لري.

د هـم دې اړتيـا لـه کبلـه ځـوان ليکـوال زړګـی عليخېـل د لنـډو کيسـو پـه ډګـر کـې خپلـه دا هڅـه کـړې ده. دا هڅـه څـومره ښـه او کاميابـه شـوې ده خـو د دۀ خلـوص او دې خـوا تـه پـام اړول دا ګـواهي

(c) ketabton.com: The Digital Library



ورکوي چې دی د ژبې په عصري غوښتونو خبر څوک دی. دی په دې پوهېږي چې د ژبې شتمني په څه کې ده او په کوم څه باندې زیاتېدی شي. کوم څوک چې کیسه لیکي د هغوی لپاره په دې کتاب کې د اهیئت په هکله د موادو په هکله د خیال په هکله او د تکنیک په هکله ډېر څه موجود دي.

زۀ هیله لرم چې دی به پر مخ هم دا کار هم دا رنګه جاري ساتي. ایراني ادب او روسي ادب سره سره به د نورو قامونو د کیسو سره به موږ معرفي کوي.

تر دې زیات د اهمیت وړ کار دا دی چې د خپلې ژبې کیسې هم په هغو ژبو کې وژباړي له کومو ژبو چې زړګي ژباړې کړې.

ځکه څو مره چې زموږ ژبه د نورو ژبو و ژباړو ته اړتیا لري له هغه څخه زیاته اړتیا دا ده چې د دې ژبې فنپارې په نورو ژبو کې وژباړل شي. کو مه څهره چې و نړیوالو قامونو ته د پښتانه قام ښکاره شوې ده، د هغه پر ځای به د پښتانه اولس اصل څهره رابرسېره شي. ځکه چې ادب د قام هینداره وي. چې په هغه کې د قام څهره لیدل کېږي او هینداره کله هم درواغ نه وای.

د زړګي علیخېل چې څو مره تخلص ښکلی دی دو مره دی ښکلی دی، هو مره یې لیک ښکلی دی. د دۀ دا زیار د ستائلو وړ دی، په دې چې انتخاب یې خوندور دی.

دعا کوم چې د دۀ دا ښکلایز سفر به هم داسې جاري وي او پښتو ادب ته به نور ښائسته رنګونه هم راوړي. امین

پروفېسر ډاکټر نصیب الله سیماب
پښتو څانګه، بلوچستان پوهنتون، کوټه
۱۹،۰۵،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library



# یوڅو خبري

زمـا پـه مـخ کـي د زړګـي علیخېـل د افسـانو ژبـاړل شـوې مجموعـه پرتـه ده. پـه دغـه مجموعـه کـي ګـردي اتـه افسـانې ځـای کـړل شـوي دي. پـه دې کـي یـوه افسـانه (دم واپسـي) لـه فارسـي څخـه پـه پښـتو ژبـاړل شـوې ده. چـي پـه پښـتو کـي ورتـه د (د نجـات دروازه) نـوم ورکـړل شـوی دی. یـوه د روسـي ژبـي د نـامتو ادیـب چیخـوف افسـانه ده چي اول ځـل پـه اردو کـي مشـهور افسـانه نګـار سـعادت حسـن منټـو د (خادمـه) پـه نامـه را اړولـې وه او زړګـي یـې د (مینځـي) پـه نامـه پښـتو ژبـاړه وړانـدي کـړې ده. دغـه رنګـه دا شـپږ نـوري افسـانې لـه فارسـي ژبـي څخـه پروفېسـر فضـل حـق محمـود پخپـل کتـاب (محـرم راز) کـي پـه اردو ژبـاړلي دي. چـي زړګـي یـې پښتو ژباړه کړې ده.

ولـي چـي پښـتو ژبـه د ژبـاړو پـه ډګـر کـي تـر دا وختـه پـوري بېخـي شـا تـه ده. د یـوې ژبـي ادبـي لمـن هغـه وخـت نـور پراخـوالی او بشـپړتیا مـومي کلـه چـي د نـورو مترقـي ژبـو ادبـي ژبـاړي ورکـي ځـای کـړل شـي. د ژبـاړي د پـاره یقینـاً د هغـه ژبـي پـه کـره وړه، ضـرب الامثـالو، محـاوراتو او پـه لوغتـو پوهېـدل ضـروري ګڼـل کېـږي. پـه دې هکلـه مـوږ د زړګـي د (پـردي ماشـوم) پـه ژبـاړل شـوي افسـانه کـي لـه دې لانـدینۍ ټکـو څـه انـدازه کـولای شـو چـي هغـه څـومره قـدر و دې سمندر ته لاهو شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library



**ټکـــي**؛ "مـا د لمانځـه ټکـری پـه سـر کـړی، ماشـوم مـي د لاسـه ونیـوی او لـه کـوره راووتـم. زمـا زوی د درو کلـو ؤ. هغـه پـه خپلـه تللی شو بس دغه یو بد ؤ چي هغه په خپله تللی شو".

زمـا پـه خیـال "زړګـي "پـه دغـه ژبـاړو کـي دغـه یو کمـال کـړی دی، چـي د یـوه قـاري ادبـي تنـده مـاتوي او دومـره روانـي پکښـې ده چي سړی له ځانه سره بیایي.

هیلـه ده چـي نـور پښـتانه لیکـوال بـه هـم و دغـه ژبـاړو تـه متوجـه شي او د پښتو ادب لمن له نورو نورو ملغلرو څه ډکه کړي.

په درناوی

سید خېر محمد عارف... کوټه

۲۵،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library



# خپلي خبري

د یوې ادبي فنپارې ژباړه یو داسې ګټور زیار دی چي د مورنۍ ژبې د ادبیاتو په لمن کي خپله هڅه په پښتني مینه اچولی شي.

ډېر وخت مخ کي مي د یو مشر لیکوال څه دا خبره اورېدلې وه. دغه خبره مي په زړۀ لکه د کاڼي کربنه ولګېده. او دا دی د یو څو لنډو کیسو چي زیاتره د ایرانـي ادب دي او یوه په کي د روسي ادب ده ژباړې د ملګرو مشرانو په پښتني همت او ډاډ ستاسو په لاسو کي د کتاب په شکل تر تاسو در ورسول شوې.

زۀ دا دعوه نۀ کوم چي ما د ژباړي په هکله چي کوم قانون یا کومه عقیده چي زموږ د ادب پوهانو تر منځ پرته ده، ما تر سره کړې ده. خو خپل زیار مي پوره پوره ورسره کړی دی چي زۀ د ژباړي معیار قایم وساتم.

دا اوله هڅه په دې ستاسو میزان ته سپارم چي تاسو زما اصلاح او روزنه وکړی. او زۀ پس له دې د نورو ژبو ښه ښه تخلیقات و خپلي پښتو ته را وژباړم.

د محترم محقق او پوه ادیب سید خېرمحمد عارف صاحب او د ښاغلي پروفېسر ډاکټر نصیب الله سیماب صاحب یو جهان منندویم چي د دې ژباړو په هکله یې ماته ډېره مینه او ډاډګېرنه راکړه. او د دې کتاب سریزې یې په ورین تندي او پښتني میني اولیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګی علیخېل　　　　　　　پردی ماشوم

د خلیل الله تصمیم هم منندو یم چې د دې کتاب د کتابت په هکله یې له ما سره د ېر کومک وکړ.
هیله لرم چې زما دا مانده هڅه به ستاسو په نظر ښه راشي.
نور ستاسو وخت نه اخلم تاسو وکتاب لوستلو ته پرېږدم.
ماته اجازه والسلام
په مینه او درنښت؛ ستاسو

زړګی علیخېل
سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي
۲۳،۰۴،۲۰۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library



# پردی ماشوم

نور نو ما څۀ کولی شوې؟ زما خاوند زما د ماشوم سره کور جوړولو ته تیار نۀ ؤ........ دا ماشوم خو د هغه نۀ ؤ........ دا خو زما د اول خاوند ؤ چا چې ماته طلاق راکړی ؤ، او بیا یې بیرته د دې ماشوم د غوښتلو د پاره مخ هم نۀ ؤ را اړولی...... په داسې حال کې که زما پر ځای بله یوه وای نو هغې به څۀ کړي وای؟ اخر زۀ هم خپل د سباوون فکر اخستې وم........ که په دې خبره زما خاوند ماته طلاق راکړي نو بیا به زۀ څه کوم؟ د دې ما سوا له ما سره بله لار نه وه، چې څرنګه وي زۀ به له دې ماشومه ځان خلاصوم.......... زما رنګه بې عقله له دې ما سوا بل سوچ کولی هم نشې........ ماته یوه لار یو ځای هم نه راښکاره کېدو........ خېر...... یوه لاره خو شته...... زۀ به دا ماشوم و یو بې اولاده ته ورکړم خو په دې به څوک دې ته راضې شې؟ زۀ به چاته د خپلې لمنې د پاکۍ ثبوت ورکوم چې دا زما خپل زویې دی دا د حرام او زما د بد عملۍ ثبوت نه دی........ یا زۀ دا لاره نه شم خپلوی...... زما غېرت ماته دا اجازت نه راکوي.

په هغه ما ځیګر کله چې ما له دې ماشومه ځان خلاص کړی نو په کور کې مې د خپل مور او ګونډیانو ښځو ته ټول حال ووئیل. یوې ګونډې راته وئیل چې ولې خورې؟ د یتیم خانې واکداران څه مړه وو. خدای خبر نورې یې هم څۀ څۀ راته ووئیل خو مور مې ډېر په درد سره دا خبره وکړه چې...... زما خو له دې خیاله لا ترا خېږي........ په دې خبره زۀ ډېره فکر منده شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library



ایا ماته هم له دې خیاله ترا نه راځي؟ بیا مي مور ته ووئیل چي کشکې ما دا کار نه وای کړی....... خو اوس هیڅ کېدا ای هم نشي....... او به له سره تېري شوې. زۀ له خپله واکه ووتم او د ټولو په مخ کي مي چغي شروع کړې. خو دا ډېره بده خبره وه یوې ګونډي دا او وئیل چي! اوس یې مکارو او بنکو ته وګوری....... مور چي زما دې حال ته وکتل نو یې په غېږ کي ټینګه کړم او ډاډګیرنه یې راکړه راته یې او وئیل چي زویه! ته ځوانه یې....... د یوه ماشوم د پاره خپله ځواني مه خرابوه، او بیا دا ضروري ده چي ستا دا دویم خاوند ستا زویي نه کړي قبول. اوس هم وخت ډېر شته مخ ته دي ټول ژوند او روښانه سبا وون پروت دی........ یو ماشوم پرېږده ته د ډېرو ماشومانو مور جوړېدی شې.

خو بیا هم هغه زما اول اولاد ؤ. هغه په ما ډېر ګران ؤ ماته دا کار نه ؤ پکار چي ما کړی وای....... ما خو دا کار په خپله خوښه نه ؤ کړی...... دې ماشوم زۀ هیڅکله هم نه وم ځورولې.......... ما له دۀ ځان نه خلاصوو. زما د خاوند په وار وار وئیل زۀ دې کار ته مجبوره کړم........ لاکن د هغه هم قصور نه ؤ. کله چي ما د هغه سره نکاح وتړله هغه ته دا حق ؤ چي هغه دا غوښتنه وکړي، که زۀ د هغه په ځای وای نو کېدا ای شي چي ما هم داسي غوښتنه کړې وای.......... هو! که زما د خاوند هم یو اولاد وای نو ما به هغه خپل اولاد ګڼلای......... خپل د اولاد غوندي به مي مینه ورکوله........ د هغه دا مطالبه خپل په ځای ټهیک وه........ لکه څنګه چي هغه او وئیل چي! زۀ د بل اولاد په دې کور کي نه شم ساتی. هغه دوې ورځي کومي چي ما د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library



سره تېري کړې هم په دغه خبرو تېري شوې........ په اخري شپه تر ډېره خبري رواني وې دا سي نه چي دا زموږ د ميني او ارمانو خبري وې...... نا.... بلکې خبري دا وې چي هغه د بل اولاد په دې کور کي نه برداښتوو. او ما چپه خوله دا اورېدل....... اخر مي ورته اووئيل چي ته راته لاره وښايه....... ته يې يو درملنه په لاس راکړه؟

زما خاوند اول خو تر ډېره چپ ؤ بيا يې راته اووئيل چي زما په هيڅ سر نه خلاصېږي ته پوهېږې........ دا ستا کاردی هر څه چي کوې خو دا مي واوره زۀ په دې کور کي خپل اولاد ليدل غواړم د بل نۀ.

هغه چي هم يوه لاره په لاسه را نه کړه نو ما به څه کولی شوې...... په هغه شپه هغه زما خوا ته په مينه کتل هم نه لکه هغه چي له ما په ډېره لويه ګنا خوابدی وي........ زموږ د وادۀ صرف درې شپې شوي وې او دا درې سره شپې په خوابدی تېري شوي وې...... هغه غوښتل چي څومره زر کېدای شي دا ماشوم له دې کوره ورک شي. سهار چي وتی نو يې راته اووئيل چي مابنام زۀ دا ماشوم په دې کور کي نه ووينم. پوهه شوې.

نه پوهېږم چي څنګه زما زړۀ ومنل حالانکې په دې کار کي زما هيڅ اراده نه وه چي زۀ به دا کوم.

ما د لمانځه ټکری په سر کړی، ماشوم مي دلاسه ونيوی او له کوره راووتم. زما زوی د درو کلو ؤ، هغه په خپله تللی شو بس دغۀ يو بد ؤ چي هغه پخپله تللی شو. دا ډېره بده خبره وه هغه اوس ژړل هم نه......... د شپې د خوبه هم نه راويښې دی........ اوس هغه زۀ نه څورولم خو زۀ په دې کار کولو مجبوره وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library



د ټرام (بس) تر اډې پورې په پښو ولاړو....... ما هغه ته ځېلۍ او ښکلې جامې ورپه غاړه کړې وې. هغهٔ جامې کومې چې زما اول خاوند زما له طلاقه ځو ورځې مخ کې د دهٔ د پاره جوړې کړې وې....... ما چې کله دهٔ ته جامې ورپه غاړه کولې نو په خیال کې مې دا راغلو چې اې ښځې! اوس ولې دې ماشوم ته نوې جامې ورپه غاړه کوې؟ زما زړهٔ نه ومنل. ما د هغه وښتان هم جوړ کړې ؤ هغه ډېر ښائسته ښکاره کېدای....... په یوه لاس مې د دهٔ لاس ټینګ کړی ؤ او په ا بل لاس مې ټکری په سر ټینګ کړی ؤ. زهٔ کراره کراره روانه وم اوس د زغرد تللو توان زما په پښو کې نه ؤ...... دا اخري وار ؤ چې د هغه لاس زما په لاس کې ؤ. دوه درې واره یې د کولچو غوښتنه وکړه خو ما به هر وار ورته وئیل چې لږ صبر شه چې په ګاډی کې کښېنو نو یې درته اخلم..... هغه زما خبره و منله.

دا اوس د یو ځو ورځو مخ کې د یو اس پښې د مردارو او بو په یو ډنډ کې ننښتې وې او خلک ترې را چاپېره وو هغه ماته په ضِد شو چې ما په غېږ کې ورپورته کړه زهٔ یې ګورم چې هلته څه دي؟ ما هغه خپل په اوږو کښېناؤ هغه وکتل چې د اس پښې په ډنډ کې ننښتې دي له ورانهٔ یې وینې روانې دي کله چې مې ځمکې ته کی نو یې راته او وئیل؛ مولا مولا اس وینې دی.

ما ورته وئیل هو زړګیه! هغه خپل د مور خبره نه منله ګوره چې اوس خوږ شو.

د ټرام (بس) تر اډې مې راوستی د سهار وخت ؤ په ټرامو (بسو) کې ډېر زیات خلک وو. د نیم سات انتظار وروسته په یوه بس کې ځای راته ملاؤ شو. د بس د راتګ نه مخ کې ماشوم ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library



زهیر ؤ، زهٔ هم ستړې وم....... هغه څو ځلي دا پوښته وکړه چې مولا مولا ګاډی ولي نه لاځي.... دلته سیان اخو.

او ما به هر ځل دا ورته وئیل چې اوس ګاډی راځي په ګاډی کي چي کښېنستو نو به شیان درته واخلم. په اوه (۷) نمبره ګاډی کي کښېنستو او تر مېدان شهه پوري راغلو. په ګاډی کي زما یاد دي چې ماشوم ماته وئیل چي مولا موز ځیلي ځو؟

نی ولي ما ورته ووئیل! ستا بابا له.

ماشوم راته کتل خدای خبر چي په ضد او که ناخبریې راته ووئیل چي د کوم بابا کله مولا؟

زما له وسه ووتو....... ورته په خشم شوم چي زړګیه! ته ډېري خبري کوې اوس که دي بله خبره وکړه. نو پوه شه چي شیان نه درته اخلم.

اوس زهٔ فکر کوم چي د ماشوم زړهٔ مي ولي ازار کړو؟

ولي مي هغه چپ کړو؟ ولي مي د هغه معصوم زړهٔ مات کړو؟

کله چي زهٔ له کوره وتلم نو ما له ځان سره قسم کړی ؤ چي تر هغو پوري مي دی ځای ته نه وي رسولی زهٔ به دهٔ ته هیڅ هم نه وایم....... زهٔ به په مینه ورسره خبري کوم......... اوس ګوره څومره افسوس راځي هغه به څهٔ سوچ کړی وي چي زما په خشمېدو ټوله لارغلی ؤ او د ګاډی د منشي سره په خبرو اخته شو کوم چي هغه دی د خندولو د پاره ورته قسم قسم شکلونه جوړول.

په مېدان شهه کي چي کله له ګاډی راکوز شو نو هلته هم په خندا ؤ. په مېدان شهه کي د پښې د ایښولو ځای نه ؤ....... ګیر

(c) ketabton.com: The Digital Library



چاپېره موټري او بسونه ښکاره کېدل....... اوس نو فکر منده شوم چې په ماشوم څه وکړم؟ لږ ساعت روانه وم زما د خیاله چې نیم ساعت به تېر شوی وي موټري او بسونه څه کم شول. زۀ د مېدان غاړې ته ورسېدم له جېبه مې لس (۱۰) شاهي (روپۍ) را اوویستې او ماشوم ته مې ورکړې....... هغه حیرانه پرېشانه ماته کتل ولې چې هغه تر اوسه په پیسو څۀ څیز اخستلو باندي نه پوهېدو. په مېدان کې یوه سپین ږیري د ختکې زنې خرڅولې........ ما ماشوم هغه خواته ولېږی. چې زۀ وګورم چې زما زړګی څه څیز اخستی شي که نۀ؟ ورشه هغه شیان واخله.

ماشوم پیسو ته وکتل بیا یې ماته وکتل هغه نه پوهېدی چې څیز څنګه اخستل کېږي....... تر اوسه ما دی په دې کارو نه ؤ پوه کړی. هغه رډ بډ ماته کتل....... توبه خدایه څنګه کاته یې ؤ داسې معلومېدو چې سم دستي به مې زړۀ له کوګله راووزي.......... زما طاقت سوکه سوکه په ختمېدو ؤ........ ما د هغۀ د کتلو تاب نه درلود...... له هغه وخته تر دا اوسه پوري پر ما څه تېر شول زۀ ښه پوهېږم.

هغه داسې راته کتل لکه چې یوه پوښتنه کوي ما د ختکې د زنو خواته اشاره وکړه چې ورشه دا پیسې ورکړه او ورته وایه ماته زنې راکړه...... هله شاباش.

ماشوم زنو ته وکتل او ځان یې د ژړوندوکي غوندي کړو او اووئیل چې زۀ زوني نه اخم زۀ تسمس اخم....... زۀ یې پرېشانۍ ته واچولم....... ماشوم جوړ کار را خرابوئ. خدای مۀ که! که هغه ژړلي وای نو ما به څه کول...... زۀ اول لا په سکروټو اوښتم....... ما په څه زیار په زړۀ ډبره ایښې وه که ماشوم ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library



وای نو ما خو خپله ناپاکه اراده پرېښې وه....... لاکن ماشوم نه ژړل زهٔ خپله وار خطا وم...... نه یم خبره څنګه مې ماشوم ته ووئیل؛ هو زړګیه! د هغه سره کشمش هم شته ورشه چې څه دي زړهٔ ته کېږي هغه پرې واخله اوس ور هم شه.

بیا ما هغه په غېږ کې واخستی تر نالی مې واړوئ بلکې د سړک (واټ) تر غاړه ورسره ولاړم......... ما د هغه لاس پرېښودو ورته مې اووئیل هله شاباش چې ناوخته دی زر څیزونه واخله او راځه.

عجبه اتفاق ؤ په دا وخت په سړک (واټ) یو موټر هم نه ؤ..... موټر خو لا پرېږده رخشه هم نه وه چې د ماشوم د لاندې راتلو خطره وي........ ماشوم دوه درې قدمه مخ ته ولاړی خو بیرته راوګرځېدئ.

مولا! مولا! هغه سله تسمس ته؟

هو زړګیه ورشه ورته وایه ماته د لسو روپو کشمش راکړه، او ماشوم ولاړی.

ماشوم د سړک (واټ) تر مینځه لا نه ؤ تللی چې د بس هارن مې تر غوږو شو..... زهٔ له ویرې راپاڅېدم او په هله مې ماشوم ته ځان ورسوو او په غېږ کې مې راواخستو....... د لېونیو غوندې تر بس پورې ورسېدم. په خولو کې لوښته بوښته شوم...... بدن مې ټول په رپا ؤ. ماشوم وئیل چې مولا څه وسو؟

زما زړهٔ راډک شو او مې ورته اووئیل چې! هیڅ نه زړګیه خدای مه که تهٔ تر ګاډی لاندې کېدې.

ژړا تر خولې راغلې وه خو ماشوم راته وئیل؛ ما چته که زهٔ تېجه منده کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library



که ماشوم دا نه وای وئیلي نو زما هېر ؤ چي زهٔ د کوم کار پسي راغلې وم........ لاکن د ماشوم خبري زهٔ بیرته خپلي ناپاکي ارادې ته تیاره کړم ما د خپلو سترګو اوښکي پاکي کړي نه وې چي ماته د خپل خاوند خبره رایاده شوه.........که هغه نن ماشوم په کور کي ولیدی نو خدای خبر چي پر ما به څه قیامت راځي........ ما ماشوم ښکل کړو. دا اخري ښکلول ؤ چي ما د دهٔ په ښائسته ښائسته سرهٔ سرهٔ اننګو کړی وو. ماشوم مي په ځمکه کښېنته کړو او په غوږ کي مي ورته اووئیل. ورشه دې ځلي تېز ولاړ شه او ګوره چي د ګاډی لاندي رانه شې. په سړک (واټ) دې ځلي بیا هیڅ قسم موټر یا رخشه نه وه چي د ماشوم ځني خطره وه.

ماشوم دې ځلي تېزه منډه کړه د هغه وړوکي وړوکي پښو ډېر په تیزی سره حرکت کولو. زه وډاره شوم چي داسي نه نوک ووهي. څنګه چي د سړک (واټ) په ابله خوا ورسېدو نو دلته زما د بدن وینه وچه شوه دا ربښتیا ؤ چي ما هغه دلته د پرېښولو دپاره راوستلی ؤ....... زما په دا وخت هغه حال ؤ کوم چي د غله وي چي پر موقع نیول شوی وي......... ما ته د هغه ورځي احساس وشو په کومه ورځ چي ما د خپل اول خاوند د سدری (واسکټ) جیبونه کتل هغه خاص پر موقع راغی. زهٔ په خولو کي لمده خیشته شوم او له شرمه مي سر په ځمکه ننوتو.........

ډېر په خواری چي مي سر راپورته کړو نو ماشوم د زښي خرڅولو والا ته رسېدلی ؤ. زما کار دلته ختم شو......... زهٔ په خپله ناپاکه کار کي بریالی شوې وم.......... ماشوم په خېرسره د سړک (واټ) دویمي غاړي ته رسېدلی ؤ او ما دا فکر وکړو چي

(c) ketabton.com: The Digital Library



زما خو له اوله سره ماشوم نهٔ ؤ........ اخري ځل چي مي کله ماشوم ته وکتل نو داسي لکه پردی ماشوم چي وي ما په دې وخت کي داسي محسوسول لکه يو تور خطرناک حبشي چي ماته ګوري...... زهٔ په دا وخت کي په وېره کي مبتلا شوم او په تېزی سره تر دوو کوڅو راتېره شوم. بيا مي فکر وکړو بايد چي زهٔ د کوڅو تر شا په پټه پټه روانه شم...... ډېر په ازيت سره د يوې کوڅې تر سره رسېدلې وم چي يو موټر زما تر څنګ ودرېدو، زهٔ له وېري په کپ شوم او په خيال کي مي دا راغلو چي کېدای شي چي پر چوک باندي زهٔ يو پوليس په شک من نظر ليدلې يم او کله چي زهٔ له چوکه د دې کوڅو خوا ته راغلم نو دې پوليس په موټر کي زما څاری وکړو او اوس دا دی ما نيسي.

نه پوهېږم چي ولي مي شاته موټر ته وکتل څه خلګ له موټره راکوز شوي وو او موټروان ته يې خپله کرايه ورکوله........ په ما کي بېرته ساه راغله او يو خيال هم راغی........ زر د موټر خواته روانه شوم په موټر کي کښېنستم او په زوره مي دروازه رابنده کړه........ موټروان له ځان سره وښېدی او موټر يې روان کړو........ په دې وخت کي زما د ټکري پلو د موټر په دروازه کي راغلی ؤ........ لاکن دومره وس نهٔ ؤ راکي چي ما پلو راکښلی وای......... بنه د ډېر مزل وروسته چي زړه مي لږ په ځای شو نو مي په کراره د ټکري پلو د موټر له دروازې راوکښی....... په چوکۍ مي سر کښېښودی او په ارامه کښېنستم.

او د شپې تر اخره پوري ما د خاوند څخه د موټر کرايه نهٔ کړه وصوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library



# ربنتونی عاشق

میرزا جعفر ډېر زهین او قابل طالب علم ؤ........ هغه د درس اخستلو علاوه د درس پوهني هم زيات شوق درلود....... په دې يې په هر ځای کي به يې مېخونه ايستل او په اوږدو بحثونو به سر شو........ د هغه دا ارمان ؤ چي هغه يو لوی عالم فاضل جوړشي او بيا د دولت په يوه اهمه چوکۍ باندي کښېني........... واقعتاً هم هغه تش د يوې لوړي چوکۍ د پاره دومره درس وئيلو......... ګنې که نن ورته د عام بابو يوه چوکۍ ملاوه شوې وای نو خدای خبر چي کله به يې زد کړه پرېښې وای........... لما څخه به يې د فلسفې درس اخستی............ حالانکه د عمر په لحاظ هغه له ما ډېر کشر ؤ.... خو بيا هم موږ لکه دوه همزولي ملګري بې تکلف او خواږه ؤ...... د هغه د سوالو د ځوابو د پاره به ما ډېره وسيع مطالعه کوله....... او دا وسيع مطالعه زما د پاره هم ډېره مهمه وه.........په دې به زۀ د دۀ ډېر شکرګزار وم او د هغه په مرسته کولو کي ما هيڅ يوه بهانه هم نۀ کوله.

له څو ورځو راهيسې هغه ډېر غمجن غمجن ښکاره کېدو او د عشق او عاشقۍ خبري به يې څېړلې........ په دې فکر چي داسي نه وي چي د ځوانۍ جوش دی په غلطه لار سم کړي. ما د دۀ حوصله افزائي وکړه او يوه ورځ مي بلا تکلف ورته او وئيل چي! ميرزا صاحب مۀ شرمېږه څه چي دي راته يې او وايه؟ که د

(c) ketabton.com: The Digital Library



و ادۀ مسئله ده نو زۀ به پخپله په مرکه وګرځم او د وادۀ مسئله به در حل کړم.

هغه ما ته وکتل او د یوې سړې اسویلی سره یې راته اووئیل چي! کشکي داسي کېدای شو..........وروسته د خبرو څه دا څرګنده شوه چي دۀ خو د فلان الدوله لور په حافیظیه کي لیدلې ده او زړۀ یې پرې بائللی دی...... هغۀ هم دی خوښه وي او د میني عهد وپیمان یې هم په منځ کي شوي دي....... خو د وصال هیڅ لار نۀ معلومېږي....... ولي چي فلان الدوله د ډېر دولت څښتن دی او هغه خپله یوه نازولې لور هیڅ کله هم و یوه وږي، لڅ طالب علم ته نۀ شي ورکولی.

زۀ پوهېدم چي میرزا ډېر ضدي او په خبره وچ ولاړ ځوان دی..... که هغه ته خپله معشوقه نۀ شوه ملا وه نو په ژړا ژړا به ځان و مرګ ته وسپاري...... په دې وجه زۀ ودې صورتحال ته سنجیده شوم.......... میرزا ماته وئیلي ؤ چي زما معشوقه له ما سره دومره مینه کوي که موږ ته د پټ ملاقات ځای را په ګوته شي نو هغه بې له څه ډاره وماته د ملاقات د پاره راشي.......

کله چي ما دا واورېدل نو زما د وجود وېښتان له خوفه جګ جګ ودرېدل. او په دې فکر شوم چي د نفس شېطان یو نېک او عالم ځوان څومره په اسانۍ سره خطا باسي او بې حیائي ته یې تیار کړي.

زۀ پټه خوله شوم......... د میرزا رنګ ورځ په ورځ زېړ اوښتو او کمزورتیا یې هم په وجود غالبه شوې وه......... د دۀ په درس او بحث ومباحثې کي دلچسپي ختمه شوې وه او زموږ د خبرو دائره هم د دۀ تر معشوقې پوري محدوده وه.......... زما تر وسه چي څومره کېدای شو ما دی د دې کاره راګرځولو پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library



پوره کوشش اوکړو........ دی مې له هغو خطرو څه خبر کړو چې ودهٔ ته ورپېښې دي............ خو زما په خبرو به يې نور هم د عشق په سمندر کې غوټې وهلې.

ميرزا چې دا وکتل چې زما هيڅوک مرسته او کومک نه کوي او نور مې هم له دې کاره راګرځوي نو بيا به له ما هم پټېدی......... زهٔ ډېر غمجن وم چې يو ښه دوست او شاګرد مې له لاسه وځي....... ما ته داسې رامعلومېدو لکه چې ما خپله د يو قابل طالب علم د پاره د درس دروازې بندې کړې. او زهٔ خپل ضمير هر وخت په دې خبره ملامتولم....... اخر ما هم زغم له لاسه ورکړی. زهٔ را ولاړ شوم د ميرزا د بېرته راوستولو د پاره د داسې ګناه په کولو اماده شوم کومه چې په يوه حال کې هم د معافي لائقه نه وه. ما ميرزا ته حال ورولېږلو چې هغه خپله معشوقه زما کورته راوستی شي.

ميرزا تر دوو وروځو پوري زما په کور کې مخ تو روی...... لاکن زهٔ خوشحاله وم چې ميرزا يو وار بيا په هغه جوش او جذبه درس ته توجه ورکوله او زهٔ به تر نيموشپو پوري د دهٔ د سوالو د ځوابو په لټولو بوخت وم.

دوه کاله دغسې تېر شول......... ميرزا به هر وخت خپله معشوقه زما کورته راوستله او د څو وروځو د نفس د تسکين پوره کولو وروسته به يې بېرته بوتله.

يوه ورځ دا خبر راغی چې د فلان الدوله لور مړهٔ شوه........ ميرزا ته چې کله دا معلومه شوه نو په بد حال شو.......... کله به هغه د يو ماشوم غوندې کوم چې د مور په غېږ کې سر کښېږدي او په ژړا سر شي او کله به د هغې زمری

(c) ketabton.com: The Digital Library



غونـدي د کـومي چـي ماشـوم زمـری بچـی کـوم (صـیاد) ښـکارزن پـټ کـړی وي د یـو وحشـیت او د درنـدګی انځـور بـه یـي مخـې تـه راغـی........ پـه یـوه جنـوني کیفیـت کـي بـه مبـتلا شـو....... داسي عاشق به شاید چا لیدلی وي.

سـهار ماښـام بـه د فـلان الدولـه د لـور و قبـر تـه ناسـت پـه ګـړیـان بـه یـي راړولـي ؤ........ د میـرزا د معشـوقې و ورونـو تـه حـال ورسـېدو.....یوه ورځ مـي تـر غـوږ شـو چـي د میـرزا د معشـوقې ورونـه د میـرزا پـه مـرګ پسـې دي....... زمـا پـه فکـر کـي یـوه خبـره هـم نـۀ راتلـه چـي میـرزا پـه دې خبـره ځنګـه خبـر کـړم.... زۀ پـه دغـه سـوچ کـي وم چـي د کـور دروازه وټکیـده...... زۀ ور ولاړ شـوم او دروازه مـي خلاصـه کـړه......... یـوه ښـځه دبانـدي ولاړه وه او راتـه یـې اوویـل! زۀ د میـرزا معشـوقه یـم او دلتـه ستاسـو کـره د میـرزا سره په ځو ځو واره راغلې یم.

زۀ هـک پـک لکـه بـت پـاتې شـوم......... زر مـي د دې د ټکـري پلـو راټینـګ کـړو چـي داسـي نـه چـي ښـاپیری وي او رانـه ورکـه شـي.......... مـا تپـوس ترینـه اوکـړو چـي تـۀ خـو مـړۀ شـوې وې؟

هغـې پـه ځـواب کـي راتـه اوویـل چـي پـه اصـل کـي زۀ د فـلان الدولـه لـور نـۀ یـم بلکـه زۀ د هغـې مـړې پیغلـي د رضـاعي مـور (دایـه) لـوریـم...... مـا ځـان میـرزا تـه پـه کسـته پـه پـرده کـي کـړی ؤ......... اوس زۀ غـواړم چـي هغـه تـه ربښـتیا حـال اووایـم......... زۀ د میـرزا دا حـال نـۀ شـم لیـدی......... تـۀ د هغـه روحـاني پـلار یـې تـۀ زمـا پـه دې هکلـه مرسـته اوکـړه......... مـا هغـه کورتـه دننـه راوسـته او پـه کوټـه کـي مـي کښـېنوله او ورتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library



او مي وئيل چي ! زهٔ تر څو نه يم راغلى تهٔ به نهٔ ځې، زهٔ ځم ميرزا ګورم.

ميرزا ماته د حافيظيه سره نزدې په لاس راغى......... ما هغه کورته راوستو او له هغه مي پوښتنه اوکړه چي! که چېري ستا معشوقه ژوندى وي نو څه را باندي خورې؟

هغه ماته په عجيب انداز وکتل.......... خو ما بيا خپله پوښتنه تر بڼه اوکړه چي! که چېري ستا معشوقه د فلان الدوله لور نهٔ وي او هغه ژوندى وي نو ستا په خيال څنګه به وي؟

د هغه سترګي رډي راوختلې........ په دې حال کي د دهٔ معشوقه هم د ابلي کوټې څخه دې کوټي ته راغله او په مسکا يې ورته اووئيل چي! ميرزا جانه خفه نهٔ شې ما له تا سره ټوکي ( شرارت ) کړي وې.......... زهٔ ژوندى يم. د ميرزا د مخ بڼه بالکل غائبه شوه.......... هغه بې سوده شو........ او پر مځکه ولوېدو......... چي کله په سود کي راغى نو يې خپلي معشوقې ته اووئيل چي ځه! زهٔ له تا سره مينه نهٔ کوم.

څو ورځي پس مي د ميرزا څخه دا پوښتنه اوکړه که ستا هغه نهٔ وه خوښه نو دي داسي ولي کول؟ زهٔ ستا په دې حرکت نهٔ شوم پوه؟ دهٔ په ځواب کي راته اووئيل چي! زما دي ستا پر سر قسم وي زما عشق رښتونى ؤ....... که داسي وخت راغلى واى نو ما به دا خپل سر هم ترې قربان کړى واى خو دا رښتيا دي چي زما د فلان الدوله د لور سره رښتونى عشق ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library



# مور

هوشنګ د ځلور کلو ؤ.......... د مور ناز به سهار دی د خوبه راپورته کولو او د پلار شفقت به دی ماخوستن په خواږه خوب اوده ولو...... کله چي به هغه د مکتب څخه کورته راغی نو مور به په مینه ښکلولو او پلار به د دۀ ښکلي سرۀ وېښتان په مینه مینه سمولو........ دۀ چي به د هرڅیزخواهش کولو هغه به دۀ ته سم دستي راوړل شو........ ولي چي دی د مور او پلار یوازنی نازولی زوی ؤ.

هر ماشوم فطرتي د مور سره مینه لري....... په خاصه توګه بیا چي مور هم ډېره مهربانه او مینه ناکه وي.

هوشنګ تر نورو ماشومانو ډېر زیات نازولی او موریې تر نورو مېندو ډېره بااحساسه او مهربانه وه.......... په کومه ورځ چي د هوشنګ لاس مات شو نو د مور ساه یې تر حلقه راغله........... د پلار په سترګو یې تیارې خورې شوې.......... په ټول کور کي داسي ماحول جوړ شو لکه مړی چي شوی وي.......... هوشنګ په لوبو کولو کي لږ غوندي بې احتیاطي کړې وه لاکن په کور کي سم د ویر انځور ښکاره کېدای.......... څو میاشتې هوشنګ کرار پر کټ پروت ؤ.......... په کومه ورځ چي (شکسته بند) سکیندې والا د دۀ د لاس پټۍ له مزغي څه خلاصه کړه نو د دۀ لاس بالکل جوړ ؤ........ هیڅ درد یا نور تکلیف ورته نۀ ؤ....... تر دې پېښي وروسته د دۀ په زړۀ کي دا احساس دومره زیات شو چي د دۀ مور د دۀ سره ډېره زیاته (بې کچه) مینه کوي. نو دۀ ته هم په کار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library



چي په لوبو کي د احتیاط څه کار واخلي.......... داسي نه چي یو ځل بیا د دۀ مور له ډېري پرېشانۍ سره مخامخ شي.

کله چي به هغه د مکتب څخه راغی او د لوبو کولو پس چي به د هر څه نه فارغه شو نو به يې د خپل د درس يو کتاب راواخست او د مور په غېږه کي به يې سر کېښود او خپل سبق به يې لوستلو............ د دۀ سترګي چي به کله د مور په څهرې ولګېدې نو په زړۀ کي به يې يو داسي اطمینان راغی لکه چي د دۀ د مور او پلار پرته په دې نړۍ کي بل بنیادم نه وي...... په خاصه توګه به يې کله چي مور ته وکتل نو به يې زړۀ ډاډمن شو..... حالانکه د پلار شفقت څه کم نه ؤ.......... خو دۀ ته د مور مینه تر هرڅه مقدمه ښکاره کېده.

ولي چي د دۀ مور او پلار د دۀ د مکتب هر ضرورت ورپوره کړی ؤ. نو په دې وجه دی د مکتب په خپله ټولګه کي ډېر لائق ماشوم ؤ. او بله دا چي د دۀ په تربیه کي د دۀ مور او پلار د ډېر احتیاط څخه کار اخستی نو په دې وجه دی په دې کم عمر یعني ماشوم توب کي ډېر نېک او باسعادت ماشوم ؤ.

هغه کوتره چي تل لوړ پرواز کوي چي هغه د ازادۍ او د ازادۍ د اهمیت څخه ښه خبره وي.......... خو هغه د ظالم (صیاد) ښکاري د ارادو څخه ناخبره وي.

هغه خوږ ګفتار بلبل کوم چي د خپل ګل جانان په یاد کي په خوږو سندرو کي له عالمه بې خبره وي.......... او هغه ته دا نۀ وي معلومه چي يو داسي طوفان راروان دی او د دۀ دا ښکلی ګل چي دی په مئين دی هغه به تیت و پرک کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library



کوم ماشوم چي د مور په غېږه کي يې د ميني شپې سبا کړي وي...... چاچي د مور د مينې د ډک ګفتار پرته يې بل هېڅ نه وي اورېدلي...... د خوشحالۍ او کاميابۍ پرته يې هېڅ نه وي ليدلي. هغه څهٔ خبر؟ ولي چي د ژوند په تماشو کي څه عجيبه وېرونکي منظرې هم ليدل کېږي.

د هوښنګ مور ناروغه شوه.......... ناروغي يې دومره زياته شوه چي طبيبان هم ورته عاجزه شول.......... کومه څهره چي به د ګل ګلاب غوندي سرهٔ وه، د زعفران په شان زېړه شوه......... هغه له نوره ډکي سترګي په کوم کي چي د هوښنګ د سترګو نورؤ هغه د يوې تتي ډيوې په ځير په پړکا وې.

د شپې هوښنګ د خپلي مور و څنګ ته ناست د مور د سر د وېښتانو سره يې ځان مشغول کړی ؤ........ کله به هغه د مور زېړ مخ ښکل کړو او کله به يې لاس په خپله سينه کېښود......... دا د دهٔ په خيال کي هم نهٔ ؤ چي دی به له خپلي نيازيني مور څخه د تل د پاره جلا کېږي، او ټول ژوند به يې د مور بغېره په هجر کي تېرېږي....... خو د دې باوجود دی نن ډېر غمجن ؤ.

مور ته څهٔ پته ده چي هغه ماشوم کوم چي د مور د مينې محتاج وي او هغه د دې پاکي سپېڅلي رشتې څخه جلا کول د خدای په کومو مصلحتونو کي دی........ مور ته څهٔ معلومه ده چي بنيادم د شباب په عروج کي له دې دنيا سترګي پټې کړي او بل سل کلن ژوند کوي...... داسي بې شمېره سوالونه شته چي مور يې د ځواب په لټون يو، او داسي سوالونه به نور هم خامخا مور ته په مخه پخپل فکر کي راځي........ خو لاکن د دې سوالونو ځوابونه مور ته نهٔ معلوم دي او نهٔ به کله را معلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library



شي.......... د خدای په مصلحتونو یو انسان نهٔ پوهېږي او نهٔ به پوه شي.

د مور سترګي پر هوشنګ وچي ولاړي وې.......... ناڅاپه لکه د تودو اوبو را وخوټېدې او د هوشنګ په غم کي وبهېدې........ اخري لفظ چي د دې له خولې څخه ادا شو هغه د......... هوشنګ نوم وُ.

هوشنګ د مور سوړ وجود ته پر وښوروی خو هغه څه پوهېدی چي د دهٔ مور اوس کله هم دهٔ ته غږ نه کوي.......... هغه نه پوهېدی چي د دهٔ مور د دهٔ د پوښتني ځواب ولي نه ورکوي.......... هغه صرف دا لیدل چي د هغه پلار ژاړي او په کور کي ماتم جوړ دی، او د دهٔ مور په خواږه خوب ویده ده.

کله چي خلګو اولیدل چي هوشنګ د مور د سینې نهٔ جلا کېدای او په ژړا یې د ټولو زړونه تر حلقه را وستلي وُ نو یوې ښځي په زوره دی د مور د سینې جلا کړی او بلي کوټې ته یې بوتی.

خاوره ټول خپل ځان ته غواړي...... هغه دا نهٔ ګوري چي دا ځوان دی که زوړ، رنګ نسل، امیر غریب د هیڅ پروا نه لري. ټول خپل په وجود کي رانغاړي. د هوشنګ د مور اخري ارام ګاه هم په خاورو کي جوړه شوه.

هېرېدل هم د خدای یو عجیب څیز دی. که دا یوې خوا ته لعنت دی نو بلي خوا ته نعمت هم دی. که زموږ د هېرولو عادت نه وای نو موږ به هم د خپلو قریبانو سره په څنګ کي د خاورو په غېږ کي په خواږه خوب پراته وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library



د هوشنګ فکر د بدلولو په هکله هر چا خپل تر وسه زيار وګالی. د هر چا چي څه په وس کېدو هغه يې ورسره کول. چا به کورته بوتی او ښه ډول ډول خوراکونه به يې ورته کنېښودل....... چا به نندارتون (سينما) ته د ساتېري د پاره بوتی. خو د هوشنګ معصوم، حساس او مغموم زړه په دې ځيزونو نه خوشحاله کېدو. د فراموشۍ زار لا د ده په زړه کي خپل تريخوالی نه ؤ ښکاره کړی چي دی دي د مور بېلتون هېر کړي....... ده هر وخت د مور په بېلتون او غم کي معصومي اوښکي تويولې.

هغه د دنيا د اسرار په لټون کي بوخت فلسفي چي د دې دنيا معاملات ورته د ماشومانو لوبه ښکاري د مور په مرګ به يې خامخا له سترګو اوښکي درومي. هغه ماشوم چي د ژوند پنځه سپرلي يې هم لا نه ؤ ليدلي د داسي حادثې ليدلو پس څنګه به په صبر شپې سبا کوي.

د هوشنګ پلار د مال و دولت څښتن ؤ. د هېرېدلو زاريې په ختېه کي شامل ؤ....... هغه په يو کال کي خپله ګرانه مېرمنه هېره کړه، او يوه بله ښځه يې کورته راوستله......... تر کومه چي دا دويمه ښځه نه وه راغلې هوشنګ په مور پسې ډېر غمجن ؤ. نو چي کله ده دا وليدل چي د ده د مور په ځای بله ښځه راغله او د ده د مور ځای يې ونيوو خو د ده پلار هم هغه رنګه د ده سره مينه کوي نو زړه يې څه ډاډمن شو.

د ده دا خيال ؤ چي دا ښځه به خاص زما د مور غوندي وي. په دې به ده دې ښځي ته (مورکۍ) وئيلې، او د هغه وخت په انتظار شو چي دا ښځه به هم ماته د مور غوندي بې کچه مينه راکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library



دا یو داسي نفسیاتي حقیقت دی چي سکه مور د خپل اولاد رونښانه سباوون او خوشحالي ګوري........ خو مېره د بنزیانو سباوون تاریک ګوري........ د هوشنګ چي کومه توقع د دې دویمي مور څخه وه، افسوس هغه پوره نه شوه....... دهٔ چي به څو مره دې مېرې ته ځان ورنزدې کوو هغې به هو مره د ځانه لري شړلو. دهٔ د دې ښځي د میني د حاصلولو هر ممکن زیار وکښی. خو هر وار به ناکامه شو......... په یوه معصوم ماشوم کي د یوه پوخ انسان د فطرت د بدلولو صلاحیت چېري وي؟

یوازې د وجود ناروغي انسان نهٔ کمزوره کوي بلکه زهني ناروغي هم د انسان په صحت ډېر زیات اثر اچوي........ په دې سوب د هوشنګ زهني رنځ و ملال دی د ناروغۍ سره مخامخ کړی.

اوس خو هوشنګ د اول غوندې د لوبو کولو او خوش مزاجۍ نه لري شوی ؤ......... په کور کي یې زړهٔ تنګېدو او په مکتب کي خو به سبقونه وربانديي بوج شول........ په دې وجه د کور او مکتب څه لري په یو باغ کي به پټ ناست ؤ.

نر د ښځي څخه زیاته بې وفا وختی....... د هوشنګ د پلار زیاتره وخت به د خپلي ښځي سره تېرېدو......... هغه د هوشنګ په زدکړو (تعلیم) او تربیه توجه ورکول پرېښودو.......... دا ؤ چي د هوشنګ و مېرې ته موقع په لاس ورغله او هغې به د هوشنګ ماڼه (شکایت) و خاوند ته کولو. یوه ورځ یې تر دا پوري اوویل چي دا څنګه ماشوم دی چي تر اوسه یې مور نهٔ ده هېره کړې........... بس نوره زهٔ له دهٔ بېزاره

(c) ketabton.com: The Digital Library



شــوم.........زهٔ د دهٔ پــه زګېــروي د دې کــور خوشــحالۍ نــه شــم برباده ولی.

پـلار بایـد چي دی په مینه پوه کړی وای خو سر لـه هغـه نـه یـې پـه دهٔ مـخ راواړلـو او خښـم یـې ورتـه اوکـړو.........د ماشـوم زړهٔ معصـوم دی څـه د ډېـري جـوړ خـو نـهٔ دی........د پـلار سـختي دی دې تــه مجبــوره کــړی چــي کــومي خبــري دهٔ پــه زړهٔ کــي ســاتلي وې هغــه یــې لــه خــولې څخــه راویســتلې او ړډ بــډ یــې پــلار تــه مــخ راواړوی او ورتـه داسـي ګویـا شـو چـي! کلـه چـي زمـا مـور ژونـدۍ وه نـو تـهٔ کله هم لـه مـا څخـه خفـه شـوی نـه وې. او اوس چـي زمـا مـور مړهٔ ده نو تـهٔ هر وخت لـه مـا خفـه یـې.........اوس خـو تـا لـه مـا سـره مینـه کـول هـم پرېښـي ده.........ماتــه د خــوراک د پــاره د وچــي ډوډۍ تـوکړې رارسـېږي.......زمـا جـامې څیـري شـوي دي، او تـهٔ لـږ هـم دا فکـر نـه کـوې؟ زهٔ چـي څـومره د نـوي مـور سره مینـه کـوم دا هغـومره مـا لـري شـړي.......زهٔ چـي کلـه د هغـې و لـور ننوکۍ تـه ورنـزدې شـم هغـه مـا لـه دې کـاره را وګرځـوي..........یـا هـم تـهٔ ماتــه بــد رد وایــې.......لــه ډېــره غمــه د هوشــنګ پــه ســترګو کــي اوښـکي ښـکاره شـوې........لـه ډېـره غمـه یـې پـه سـترګو کـي د اوښـکو پـه ځـای ویني راغلـې.......هغـه شـپه دهٔ ډېـره نـاکراره تېـره کـړه........داسـي لکـه چـي پـه سـکروټو یـې تېـره کـړې وي..... سهار ته یې ډېره سخته تېره وه.

یـوه میاشـت پـر بسـتره پـروت هوشـنګ د نـاروغۍ سـره د جنـګ کولـو طاقـت بیلـو........او یـوه ورځ چـي د سـهار سـترګه غوړېدلـه هـري خـوا تـه ګلونـو د شـبنم پـه اوبـو غسـل کـړی ؤ، دلتـه پـر بسـتره پـروت هوشـنګ د تـل د پـاره خپلـي نیمـي سـترګي پټـي کـړې.......

(c) ketabton.com: The Digital Library



هغه معصومه غوټۍ چې اوس به ګل کېده او د سپرلي په رنګینو بڼه ښکارېده د تل د پاره و شو کول شوه.

ماسپښین هو شنګ د مور په څنګ کي خاورو ته و سپارل شو چېري چې هغه د تل د پاره د مور په غېږه کې په خوا ږه خوب اوده شو.

کېدای شي چې دا د دهٔ تر ټولو لوی ارمان ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library



# د نجات دروازه

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مريمـه درېـه دره ګرځېدلـه! رنـګ يـې داسي زيـړ ؤ لکـه څـوک چـي و زکنـدن تـه نـزدې وي...... مريمـي هـم خپـل لـه لاسـه ورکـړی د څهـرې رنـګ لېـري خپـل منـزل تـه روانـه وه....... د افـق پـه هـا خـوا د اسـمان پـه وسعتو کـي لوېـدونکی لمـر د وسـپني غونـدي سـور لکـه اوس سـم دسـتي چـي د يـوې بتـۍ څـه راوتلـې وي خپـل پـه چاپېريـال کـي يـې نـارنجي رنـګ پاشـی...... د مريمي رنـګ هم له ډېره کمزورۍ څه تک زيړ شوی ؤ.

لمـر ډېـر کـرار کـرار د افـق پـه پـرده کـي ځـان پنـاه کولـو....... لـه ډېـرو کلـو څخـه د مريمـي د مـخ سـور والـی د وينـي د کمـۍ لـه سـوبه پـه زيـړ رنـګ بـدل شـوی ؤ.......د تهـران لمـر هـم د مريمـي غونـدي د خپلي څهرې بڼه بدله کړې وه.

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مريمـه درېـه دره ګرځېدلـه! د دې د دوو کـالو ماشـوم د دې پـه غېـږ کـي ويـده ؤ....... خـوب او د مـور غېـږه د ماشـومانو د پـاره د يـوه جنـت څخـه کـم نـه وي........ پـه کـوم کـي چـي د دوی معصـومي ارواحـي لـه دنيـا و مافيـا څخـه بـې غمـه پـه ډېـر اطمينـان سـره ارام کـوي........ دا ماشـوم کـه څـه هـم قېـد ؤ خـو ازاد ؤ.

اې د اسـمانو او د مځکـي پـاکي فرشـتو! تاسـو معصـومه ماشـومان د دنيـا د بـې رحمـه لاسـونو څخـه سـاتی او پـه خپلـه پاکـه غېـږه کـي ځـای ورکـوی.... مريمـه بـه هـم زر خپـل ماشـوم تاسـو تـه درسپاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library



لـه شـپږو سـاعتو څخـه مریمـه در پـه دره ګرځېدلـه! لاکـن یـوه دروازه هـم د دې د پـاره خلاصـه نـهٔ شـوه.......... د یـوه رحـم دل انسـان هـم لـه دې دروازو لـه شـا غـږ نـهٔ راغـی........... د یـوه سـخي هـم لـه دې دروازو څخـه د خېـر لاس نـهٔ راووتـی......... د هیچـا سـره دا احسـاس نـهٔ و چـي دا میـرات مـړې لـه درو ورځـو راهیسـې وږې ده او کوشـنی ماشـوم یـې هـم د لـوږې سـره پـه جنـګ دی.

د مـور زړهٔ بـه تـر کومـه د وینـو اوښـکي تویـوي؟ هغـه وړې وړې تـوري سـترګي کـومي چـي د دې د زیـړ رنـګ ښائسـت وې تـر کومه به ژړېدلې؟

لـه شـپږو سـاعتو څخـه مریمـه در پـه دره ګرځېدلـه! د خلکـو دې رویـې هغـه دې تـه مجبـوره کـړه چـي اوس بـه هغـه چېـري هـم د بـل در ونـهٔ ټکـوي........ د هیچـا د کـور مخـي تـه بـه نـهٔ ودرېـږي......... اوس بـه هغـه د هیچـا د سـر درد نـهٔ جـوړېږي........ خپـل د بـې وسـۍ پـه غـږ به د هیچا ارام نهٔ حراموي.

هغــه د شــمیران (ښــار) د دروازې ســره پــه یــوه تــړه بانــدي کښېنسـته....... واټ (سـړک) سنسـانٔو......... ولـي چـي یـو څـوک هـم د تهـران پـه وچ ځـان خـوړنکي یـخ کـي لـه کـوره نـه راوتـی.......... بـس یـو څـو بـې کـاره مـزدوران د ښـار د دروازې سره د واټ و غاړې ته ناست د لمر د لوېدو خوني منظره یې کتله.

اوس چـي ورځ ختمـه او ماښـام پیـل شـو، نـو دوی هـم مخـامخ چینکـي هوټـل تـه ننوتـو....... د هوټـل پـرده هـم رایلـه شـوه......... د امیـد اخـري تړون هم مات شوی او د ژوند اخري دریچه هم بنده شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library



د ژمـــي ځلوېښــت ورځـــي تېـــري شـــوي دي.......... پـــه دې ځلوېښــت ورځــو کــي د يــوې دقيقــې د پــاره هــم مريمــه و انګېټــی تــه نــهٔ وه کښېنســتلې........ د دې پــه وجــود کــي چــي د ځــوانی کــوم حـرارت ؤ دا پــه هغــه بانــدي ژونــدی وه...... اوس هغــه حـرارت هـم په سړېدو ؤ......... د ژوند اخري بڅرکې هم په مړېدو وه.

کــه هغــه نــر وای نــو هــيڅ کلــه بــه يــې داســي حــال نــه وای....... هغــه بــه پــه يــوه هوټــل يــا د يــو مــال او دولــت څښــتن ځــوان پــه حجــره کــي د يخـــه څخـــه د ځـــان ژغورولـــو بندوبســـت کـــړی وای......... خـــو هغــه ښــځه وه او هغــه هــم شــل کلنــه ځوانــه ښــځه....... د چــا پــه غېــږ کـــي چـــي د دوو کلـــو ماشـــوم ؤ......... کـــوم چـــي د يـــوې لهځـــې د پــاره هــم د مــوره نــهٔ جلاکېــدو........ هغــه چېــري تللــې شــوه؟ پرتــه لــه هغه منزله د کوم په لور چي دا اوس روانه شوې وه.

د ژمـــي ځلوېښـــت شـــپې تېـــري شـــوي دي......... کېـــدا ی شـي چـي ځلوېښـت ورځـي نـوري هـم تېـري شـي......... کېـدا ی شـي چــي ســبا يـــا دا شــپږ ســاعته درپــه دره وګرځـــي....... کېــدا ی شـــي چـــي ســـبا يـــا دا دلتــه د شـــميران ( ښـــار) د دروازې ســـره پـــه لـــوږه او تنده ناسته د مرګ سره په جنګ وي.

خــو دا نــا ممکنــه ده چــي د الله يــو نېــک بنــده راشــي او دا خپــل کورته بوزي......... د اور څنګ ته د ژوند څنګ ته.

اوس خبــره تــردې تېــره شــوه......... تــر کومــه بــه هغــه داســي محرومه ژوند تېروي؟ تر کومه به درپه دره ګرځي؟

پــه دغــه ســوچ کــي وه چــي پــر عــين دا وخــت چــي د تهــران رنــګ هــم د لمـــر غونـــدي نـــارنجي شـــوی ؤ او د ايـــران د غـــرو شـــاته پـــټ شـــوی ؤ مريمــي اخــري ســلګی ووهلــه......... دې خپــل د ژونــد اخــري ســاه او

(c) ketabton.com: The Digital Library



خپل د ژوند یادګار دوه کلن هغه معصوم ماشوم کوم چي اوس اوس ویده شوی ؤ د ژمي و یخو څپلو ته يې وسپاری.

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! اخر یوه دروازه خو ورته خلاصه شوه....... هغه هم د جنت دروازه......... زهٔ په یقین نه شم وئیلی خو په دې ضرور خبریم چي دا دروازه د نجات دروازه وه.

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! اخر په دې د حیات ابدي ( د تل ژوند ) دروازه خلاصه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library



# زاړه چمپلان وچه ډوډۍ

پرون شپه زهٔ تر ډېره ویده وم.......... ما پښین ته نږدې زما سترګې خلاصې شوې.......... د لمر وړانګې زما د کوټې د دربچو د شیشو څخه خپل زېړ رنګ پاشی.......... د دروازې د پردې څخه د لمر رڼا داسې ښکاربده لکه د یوې ماه جبینې مخ چې په نقاب کې ښکاري.

د تهران د منې په موسم کې نرۍ باد، تونډ لمر او تک شین اسمانه څخه پرته بل هیڅ یو داسې شی نهٔ ؤ چې د سهار ښائست یې پیکه کړی وای..... کله چې د سهار باد د دربچې څخه زما پر مخ ولګېدی نو د خوب تهوله سستې یې را څخه لرې کړه، او زهٔ د هرې ورځنې کار د پاره یو ځل بیا چمتو شوم...... هم په هغه وخت لاندې په کوڅه کې یو مانوسه نارینه غږ زما تر غوږو شو

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو..........

څلور میاشتې مخ کې مو د شاه عبد العظیم په باغ کې ناست وو....... زموږ یو ډېر محترم ملګری ته عجیبه غوندې خیال راغی، هغه وئیل چې که چېرې موږ اته واړه ملګري په یوه محفل کې راغونډ شو نو ؟ دې خیال ته زهٔ په دې عجیبه وایم که زموږ رنګه دوه ملګري هم سره کښېني نو به سم د لاسه جنګ پېل شي.

دا داسې چې دوه لیکوالان یو ځای نهٔ شي کښېنستی........ د هر یوه خپله عقیده وي.......... خېر هغه ورځ خو په خېر تېره شوه ولې چې په موږ کې درې غېر کسان ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library



په هغو کي يو نوموړی شاعر عتيق ؤ. دويم شهناز مطرب ( سازنده ) ؤ او دريم سيماګر انځورګر ؤ، چي په برش به يې په مړو کي هم ساه اچوله. ظاهره خبره ده چي چېري اتۀ فنکاران چي په هغو کي څلور ليکوالان او شاعران وي په هغه مجموعه کي به څۀ څۀ خبري نۀ کېږي.

د ډوډۍ وروسته خدای خبر چي څۀ خبره وشوه چي زما او زما د افسانه نګار ملګري دوست علي نامق تر منځ يو بحث وځېړل شو.

د نامق عقيده دا وه چي پر انسان چي څه تېرېږي هغه د خالق او فطرت له سوبه کېږي.

زما عقيده دا وه چي اخلاق او د ژوند اساس پر تربيه باندي اړه لري........ موږ دواړو بېخي ډېري خبري وکړې. مسلسل نيم ساعت موږ خپل او د نورو ملګرو مازغه خوړلو، خو هيڅا هم پر ځان بده نه ولګوله. ولي دوی په دې پوهېدل چي دوی هم دغسي کوي.

نامق هر قسمه دلائل او وئيل خو زۀ خپل په خبره وچ ولاړ ټکي په ټکي مي د دۀ د دلائلو ځواب وئيلو، اخر موږ په ډېرو خبرو کولو ستړي شو او زموږ د بحث هيڅ فيصله نه وشوه........ موږ دواړو تر منځ دا شرط کښېښودی که په موږ کي هر يوه خپله خبره سپينه کړه نو دا بل به و ټولو ملګرو ته يوه پر تکلفه مړۍ (دعوت) کوي.......... د خوند خبره خو دا وه چي په موږ دواړو کي هر يو ته دا يقين ؤ چي شرط به هغه ګټي.......... ټول ليکولان دغسي وي........ هغه ته خپله رايه بالکل سمه ښکاري او د بل رايه ورته کمزوره ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library



هم په دغه ورځ ما ځیګر موږ په بس اډه کي ناست وو.......... ګېرچاپېره د خلګو رش وو.......... ټول خلګو موږ ته داسي کتل لکه چي دا فنکاران یا ادیبان د بلي دنیا انسانان وي.......... هو هغو خلګو ته دا حق ؤ چي هغوی موږ ته دغسي اوګوري.

موږ په خپله ګپه لګیا ؤ.......... ما وئیل چي د فردوسي غوندي طبعي او فصیح اشعار بل هیچا هم نه دي وئیلي.......... خرم، هومر ته ترجیح ورکوله.......... د عتیق صاحب بیا دا رایه وه چي که چېري موږ د پشکن د شعرو مطالعه اوکړو نو دا به ثرګنده شي چي د هغه کلام بهتر دی.......... رامس بیا د وکټرهیوګو د اسلوب ثخه متاثر ؤ........ د نامق بیا دا خیال ؤ چي په دې ټولو استادانو کي یو هم د امرا،و القېس پوري نۀ شي رسېدی.......... شهناز بیا خپله سارنده راخستې وه او وئیل یې چي د بهېتوون غوندي سندرغاړي په خپل غږ کي د شاعرانه افکارو ترجماني کړې ده.......... سیماګر انځورګر بیا د خپلي دنیا د تخیل په عقیده کي وئیل چي د انساني احساساتو او جزباتو ترجماني کروز په خپل لاس جوړشوو فنپارو کي ثرګنده کړي دي. هغه د خپل فن له کبله و کمال ته رسېدلی دی.

دغه خبري روانې وې چي زما سترګي په یو خبر غوښتونکي (فقیر) باندي ولګېدې.......... چي ثیري جامې په غاړه د یو کور د دروازې په پایو (سېړۍ) ناست ؤ.......... هم په هغه وخت زما په خیال کي یوه داسي خبره راغله چي ما فردوسي، هومر، پشکن، وکټرهیوګو، امرا،والقېس،

(c) ketabton.com: The Digital Library



بهېتوون او کروز مې د خپلو ملګرو څخه را خلاص کړو.......
ما پر ملګرو غږ کړو چې محترمو زهٔ خپل کار پېلوم.

کوم کار؟

ولې هغه شرط؟ څنګه نامق صاحب تهٔ فقر ته د دنیا ذلیله پیشه وایې او دا د انسان لویه بدبختي نه بولې؟

زما له بخته په دې موقع نامق انکار نه او کړو.

ماورته او وئیل که خبره دا وي نو زهٔ هغه مخامخ ولاړ فقیر دلته را غواړم او ستا مخ ته پوښتنه ځینې کوم.......... تهٔ یې ګوره هغه به دا ذلیله پیشه پرېږدي او بیا به د نهٔ کولو قول هم راسره کوي.

نامق په زوره په خنداکي داسې راته وکتل لکه د هغه په خیال چې ما شرط وبایلو.

زما پر خپل ځان دومره باور ؤ ځکه ما د هغه خندا ته توجه نهٔ کړه ور او ورته او مې وئیل که ما دا ثابته نهٔ کړه نو زما ناکامي د نامق د کامیابۍ ثبوت دی........ هغه به د فقیر څخه هیڅ قسم پوښتنه نه کوي.

ما او نامق هغه فقیر ته ورغلو او هغه مې د ځان سره دلته راوستو........ما د هغه سره تقریباً شل یا پنځه ویشت دقیقې خبري وکړې.......... زما خبرو او منطق هغه قائل کړو........... ما هغه ته څه او وئیل دا ډېر اوږد بحث دی. زهٔ ستاسو دښمن نهٔ یم چې ستاسو مازغه او خورم......... تاسو یقین وکړی چې ما هغه فقیر څنګه له دې کاره راوګرځوی.......... هغه په خپله اقرار وکړو چې دا خو ډېره ذلیله پیشه ده.......... ډېره سترې او بې شرمه دنده

(c) ketabton.com: The Digital Library



ده..........لـه سـهاره تـر ماښـامه د هـر يـو ه مـخ تـه لاس غـزول د چـا پـه وس دي.........كـه ماتـه اوس اوس دوه تومنـه (د ايـران روپـۍ) پـه لاس راشـي نـو زهٔ بـه يـو ه عزتـدا ره پيشـه پيـل كـړم..........زهٔ بـه د كبـاړ كار پيل كړم.

مـو ږ هغـه تـه دوه تومنـه وركـړې.........هغـه سـم د لاسـه بـازار تـه ولاړې او يـو غټـه ټـوكرۍ يـې واخسـته.........څـه قـران (د ايـران پيسـې) يـې د مـخ پـه جيب كـي واچـولې او د ښـار پـه كوڅـو كـي پـه دې نارو سر شو!

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو...............

محمـد علي د دې كبـاړ والا نـوم دی........هغـه زاړهٔ چمـپلان وچـه ډوډۍ او نـور داسـي د كبـاړ څيزونـه اخلـي او خرڅـوي يـې.........هـره ورځ.......دا د دهٔ كـار دی......دا سلسـله نـهٔ ختمېـدونكي سلسـله ده..........هغـه هـره ورځ زمـا د كـور لانـدي واټ (سـړک) تـه راځـي. پـه اونـۍ (هفتـه) كـي يـو وار زمـا د سـلام د پـاره كورتـه هـم راشـي...........د ټـولي اونـۍ روداد راتـه بيـان كـړي.........او پـه كومـه ورځ چـي زهٔ تـر ډېـره ويـده يـم نـو د دهٔ دا خوږ غږ ماله خوبه ويښ كړي.

زاړهٔ چمپلان وچه ډوډۍ اخلو...............

اې زمـا څـوان افسـانه نګـار ملګـرې علـي نـامق صـاحب.........هغـه سـتا پرتكلفـه مـړۍ زمـا نـهٔ هېرېږي كومـه چـي لـه ننـه څخـه څلـور مياشـتي مـخ كـي وه..........خـو تـهٔ زمـا پـه دې خوشـحالۍ نـه پـوهېږې كومـه خوشـحالي چـي محمـد علي د كبـاړ كار پيل كړو او د خېر غوښتوني څخه يې په خلاصېدو ماته راكړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library



# لقب

تهـران یـو لـوی ښـار دی........... ښـکاره ده چـي د لنـدن او پیـرس غونـدي لـوی ښـار نـه دی.......... خـو ډیـر نومـوړي خلـک پـه دې ښـار کـي اوسېږي. چـي تـهٔ ځنـي نـا خبریـې......... خـو سـتا بـې خبـري د هغـه پـه اهمیـت کـي څـه کمـی نـه شـي راوستی.......... تـر ټولـو ښـه دلیـل دا دی چي اقـا عاقـل الدولـه ډیـر نومـوړی شخصـیت دی. او تـهٔ دی نـهٔ پیژنـې........... د دې وجه دا ده چي تهران یو ډیر لوی ښار دی.

تـا خـو څـه د دې زمـه واري نـه ده اخسـتې چـي د تهـران ټـول مشـاهیر وپیژنـې........ کـه تـهٔ اقـا عاقـل الدولـه نـهٔ پیژنـې نـو پـه دې کـي د خفګـان هـیڅ خبـره نـه ده....... پـه نـړۍ کـي ډیـر نومـوړي خلـک شـته چـي تـهٔ یـې نـه پیژنـې، او کـه پـه دې کـي تـهٔ اقـا عاقـل الدولـه هـم نـه پیژنـې نـو دا سـتا د شـان خـلاف هـم نـهٔ ده.......... بلکـه تـا ځـان پخپلـه د دهٔ د لیـدلو او پیژنـدلو څخـه محرومـه سـاتلی دی......... خـو زهٔ د دې نعمـت څخـه بـې برخـي نـه یـم........... زهٔ خوش قسمته یم او تا هم په دې خبرول خپل اعزاز ګڼم.

د ناصـرالدین شـاه دبـاچهي پـه اخـري وخـت کـي یـو سـړی حـاجي علـي احمـد عطـار هـم ؤ......... کـوم چـي د خپـل دور پـه مشـاهیرو کـي شـمېرل کېـدای...... پـه هغـه زمانـه کـي ډپلومېسـي (سفارتکاري) صـرف د میـرزا ملکـم خـان او د علـي احمـد عطـار پـه برخـه کـي راغلـې وه.......... هغـوی دا حـق درلـود چـي پـه غټـو خلکـو کـي شـمار شـي.......... کـه چېـري دوی نـن وای نـو پـه زرګونـو سیاسـت مـدارانو کـي بـه د څـراغ پـه څیـر وای......... د

(c) ketabton.com: The Digital Library



دوی و مخ ته به د نورو اهمیت نهٔ وای......... خو په هغه وخت کي دی په شهرت کي یکي یوازې ؤ نو د شهرت ځلېدونکی تاج د حاجي علي احمد عطار پر سر کښېښودل شوی ؤ......... د دهٔ هغه کنډی سرهٔ ډېره د خلکو د توجه مرکز وه.

د حاجي علي احمد عطار سره په ژوند کي درې ځیزونه وو.......... یو عظیم شهرت.......... دویم دکان عطاري ( دعطرو دکان )......... او دریم د دهٔ چالاکه او باهوشه زویي کوم چي په هغه ورځو کي په عبدالله ګنجا ( عبدالله پک ) مشهور ؤ............ خو په سوکه سوکه پر مختګ سره په اقا عاقل الدوله مشهوره شو.

دا خبره رښتیا ده چي پلار مشهور وي نو زویي به هم خامخا شهرت موندي. په دې وجه حاجي علي احمد عطار که کلیات ملکیم او مقالات حبل المتین په یاد زدکړي وو خو د ژوند لویه ارزو یې د زویي تربیه وه.......... که تهٔ وای نو په دې به مایوسه شوی وای او په زړهٔ کي به دي وئیلي وای چي دا نا ممکنه ده چي عبدالله پک دي اقا عاقل الدوله شي......... خو دهٔ دا کار تر سره کړی......... دی مشهور شو. او تر دا انده چي ما او تا یې نن د شهرت تذکره کوو.

د دا حاجي علي احمد عطار کنډی ډېره کټ مټ د اوزې سره مشابهه وه......... په دې وجه الله پاک عقل هم د دې حېوان په شان ورکړی ؤ......... د دې عقلمندی کرشمه وه چي دهٔ د زویي د پاره د شهرت لار هېر ژر وموندله......... عبدالله پک یې په مدرسه کي داخل کړو......... دا دهٔ د شهرت اوله ورځ وه......... په هغه وختو کي په مدرسو کي به د هوشیاری قابلیت او شهرت طلبی تربیه ورکول کېده......... په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library



سوب عبدالله پک په مدرسه کي د اولي ورځي څه د هوشیارۍ او چالاکۍ و کمال ته ورسېدو.

د مدرسې مهتمم یا ناظم په هغه خوش قسمته خلکو کي ؤ څوک چي د کیمیا په علم کي ماهر ؤ........... دهٔ به د فطرت بشرٰی (د سونې په څیر زیړ کانی، تانبا) د مسو څه سونا جوړوله.......... چنانچه هغه د حاجي علي احمد عطار څخه عبدالله پک واخست او د څو کلو پس یې یو خراف سخن ساز(شاعر)، باهوښ دکار او تربیه شوی ځوان ورکړ.......... هغه کامل استاد و ځوانانو ته به یې د سفارتکارۍ او زمانه سازۍ درس ورکولو.......... او دې څیز د ژوند هره لار خلاصوله.......... د ډېرو ځوانانو د پاره دا لار خلاصه شوې وه په هغو کي یو عبدالله پک هم ؤ.

اخر مدرسې خپل سعادت ښکاره کړی......... د دې لارې اول منزل د څلورو سوو کسانو د مرکزي جومات (مسجد) تحریک ؤ......... او دویمه مرحله د بهارستان او د جومات د سپه سالار حمله وه.......... پر دې لاره تلل دی و هغهٔ سعادت ته ورسوی کوم چي د دهٔ د پلار ارمان ؤ........... حاجي علي احمد عطار په (۱۳۲۴)هـ کي په یوه خاص موقع په حق ورسېدی.

د دهٔ په ګلستان کي و اول ګل ته لاس ورواچول شو........ تهٔ او ګوره څنګه ښائسته ګل ؤ.......... یعني په دغه کال د جمادي الاخر په میاشت کي د دهٔ پر لمن د ویني یو څاڅکی ولګېدی......... اوس دا نهٔ وه معلومه چي دا د کوم بدبخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library



وینــي څـاڅکی دی.......... د بهارســتان و مــخ تــه ډېــر بــې ګنــاه خلګ د توپک تر ګولیو ایستل شوي ؤ.

عبد الله پـک چي پـه دا ورځ عبـد الله خـان ؤ او پـه تهـران کـي پـټ ؤ، کله چي مجاهدینو تهران فتح کـړو نـو عبـد الله خـان هم د اوبـو لـه ښـکمه راووت، او هغــه ســور ګــل یــې د حکومــت و واکــدارانو تــه ښـکاره کـړو............ د دې وطـن وګـړي ډېـر قـدرمن دي او فـوراً یــې د ازادۍ د شـهیدانو نومونـه پـه ډېـر افتخـار سـره پـه دوتـرو پـه کاغذو کي ثبت کړو.

د عبـد الله خـان نـوم یـې هـم د دولـت د نوکرانـو پـه سـرلیک کـي اولیکلـو....... کلـه چـي د وزارت قـانون چـوکۍ تشـکیل شـوه نـو یـو سـور پـوښ چپړاسي یـوه لفافـه پـه لاس کـي چـي پـر هغـه بانـدي د وزارت داخلـه نخښـه جـوړه وه د مرحـوم حـاجي علـي احمـد عطـار پـه محله کي د اقا عبد الله خان مجاهد پته معلو موله.

خـدای خبـر اقـا عبـد الله خـان څنګـه پـه لاس ورغـی.......... یــوه شــانداره چــوکۍ کومــه چــي د چــار مغز د لرګیــو څــه جــوړه پــه وزارت خـانې کـي د دۀ پـه انتظـار وه او د معـاون د پـاره یـې دۀ تـه دا چـوکۍ ورسـپارلې وه.......... داسـي هغـه سـور ګـل پـه یـوه تـرو تازه میوه کي تبدیل شو.

د وزارت خـانې و میـز تـه مخـامخ پـه چـوکۍ ناسـت اقـا عبـد الله خــان پــه دې ســوچ کــي شــو چــي د انســان د ژونــد هــم دوې برخــې وي........... یــوه هغــه زمانــه کومــه چــي د کامیــابۍ پــه لار ســهي عمــل وي او دویمــه هغــه زمانــه پــه کــومي کــي چــي پــه زحمــت او مجاهــدې ســره فائــده لاس تــه راوړل کېــږي........... پــه اولــه مرحلــه کــي مــي د فســـاد او بغـــاوت مراحـــل تېـــول تـــر ســـره کــړو.......... اوس نــو موقــع پـه لاس راغلـې ده چـي لـه دې څخـه

(c) ketabton.com: The Digital Library



ګټه تر لاس کړم او خپل سبا وون محفوظ کړم....... او س هغه وطن، ازادي، قرباني، فرار، زحمت او مشقت ټول و خدای ته وسپاره او دا څو ورځي په راحت کي تېري کړه.

تهٔ خبر یې چي د کوم انسان ژوند په ارام او راحت کي تېر شي نو ډېر لوی غنیمت دی......... بیا هغه وخت نهٔ راګرځي او تاریخ د غهٔ ورځي هېري کړي. ځکه نو ماته هم اجازت راکړه چي زهٔ هم د نورو مؤرخینو په شان اقا عبدالله خان پر خپل حال پرېږدم هغه دي د خپلي نوي عهدې څخه ګټه تر لاسه کړي لاکن یوه نکته شته چي هغه زهٔ نهٔ شم پټولی.......... هغه دا چي د هري زمانې یو بدلون وي........... انسان چي تر کومه وخته پسمانده وي نو پسمانده وي. او کوم وخت چي دا انسان د لویي خوا ته راشي نو د دهٔ هر څیز او فعل ډېر لوی ښکاري......... په دې وجه د انسان خپل ذاتي نوم تر هغه وخته ډېر ښه وي تر کومه چي د دهٔ کار روان وي.......... په ایران کي چي کله یو انسان لوی شي نو بیا د دهٔ ذاتي نوم د پاره یو قالب جوړ کړل شي چي په کوم کي د دهٔ بزرګي راشي.......... په دې قالب کي تر لقب ښه څیز نهٔ شي کېدای.

یو سړی چي صرف د وزارت خانې معاون وي هغه تش په نامه قناعت نه کوي. لقب د هغه ضروت وي او هغه هم داسي لقب چي د اسم با مسمیٰ نه وي. داسي لقب چي مصداق ولري. داسي خو هم نه شي کېدای چي یو بزدل سړي ته موږ د بهادر الدوله لقب ورکړو.......... که موږ ورته او ګورو نو د اقا عبدالله خان د پاره د عاقل الدوله لقب پرته بل لقب نه ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library



تـا ولیـدل چـي حـاجي علـي احمـد عطـار څـومره عقلمنـد سـړی ؤ....... هغـه پـه څنګـه هوشـیاري سـره عبـدالله پـک پـه څـو کلونـو کـي دننـه دننـه اقـا عاقـل الدولـه کـړو.......... وزیـر د عبـدالله خـان د پـاره د اقاعاقـل الدولـه د لقـب سـفارش دربـار شـاهي تـه ورلېږلـی ؤ او څـو ورځـي پـس د لقـب پـه خوشـحالۍ کـي د اقاعاقـل الدولـه پـر کـور د وزارت خـانې دعـوت ؤ......... لاکـن خلـک لـه دې رازه نـه ؤ خبـر چـي د ژونـد پـه هـر ځیـز کـي نـر او ښـځه، مهمـل و مسـتعمل، اصـل و نکـل، جزکـل طبعـي و مصـنوعي يـو فطـري عمـل دی........ هیڅ یـو داسـي څـوک نشـته چـي د هغـه همـزاد نـه وي او څـوک چـي بـزرګ او د لـوړ سـپېڅلي عمـل خاونـد وي نـو پـه طریقـه کـي بایـد اول سـړی د هغـه همـزاد شـي......... د لقـب لمـن هـم دومـره پراخـه ده چـي یـو انسـان دې پـه خپـل لقـب کـي یـو عـدد منفـرد نـوی لقـب اختیـار کـړي دا بالکـل ناممکنـه ده......... کېـدای شـي چـي د دهٔ هـم همـزاد وي او عاقـل الدولـه د چـا کـم نـه دی چـي د دهٔ شـریک لقـب بـه نـه وي......... لاکـن بـد بختـۍ دی د بد مرغـه سـړي شـریک کـړی......... پـه دې کـي د دهٔ څـه لاس خـو نـه ؤ....... بلکـه دا د دهٔ د طبیعـت او فطـرت قصـور ؤ چـي د ټولـو بزرګـانو څخـه یـې حسـد او بغـض درلـود او د خپـل حسـد یـې مختلـف انځورونـه جـوړول......... پـه دې انځورونـو کـي یـو انځـور هغـه دی چـي د هغه په هکله دا مشهوره دي چي

کہ صعود ے بنو د کش نہ ہبو مل ے زپ ے است

یعنـي د اقاعاقـل الدولـه شـریک لقـب یـو داسـي شـخص ؤ چـي بالکـل د دې بـرعکس او ضـد ؤ.......... یعنـي هغـه شـخص چـي کلـه هـم دومـره اوچتـوالي تـه نـه ؤ رسـېدلی هغـه هـم پـه دې چـي هغـه په تهران کي جعلي سکې او کاغذونه جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library



په دې ملک کې د ذریعه معاش یوه خاصه پیشه نشته.......... په دې وجه خو د خلکو سره بله لار نشته پرته له دې د جعلي سکو او کاغذو جوړول.

د پولیس په دوترکې د القاباتو فهرست نه ؤ.......... په نړۍ کې همېشه په شهرت اعتبار کېږي.......... په دې وجه یوه شپه اقاعاقل الدوله خپل د کور په یوه کوټه کې چې هغه د دهٔ خواب ګاه وه ویده ؤ.......... نابیره یو جګ ځوان ورد ننه شو او کوتوالي ته یې د تللو ورته اووئیل.

د دې خبرو خلاصه دا ده چې اقا عاقل الدوله دودېرش (۳۲) ورځې په کوتوالۍ کې بندي ؤ.......... لاکن د دهٔ روح یې د ازادۍ د تهمت څه مجروح کړه.......... د دې مقدمې څخه خلاصون څه اسان نه ؤ.......... نهه سوه څلرویښت (۹۲۴) روپۍ پر مقدمې ولګېدې او دودېرش (۳۲) ورځې یې په بندي خانه کې تېرې کړې.

اقاعاقل الدوله دا اعتراف اوکړو چې زما په زهن کې هغهٔ ورځ دهوکه راغله په کومه ورځ چې ما دا لقب اختیار کړ، او که تاسو اووینې چې اقاعاقل الدوله یوه ورځ د خپل لقب څخه استعفٰی ورکړه نو تاسو په تعجب کې کېږۍ مهٔ او دا استعفٰی د دهٔ کم عقلي مهٔ ګڼې.......... د دهٔ په مازغو کې اوس هم لطیف فکرونه شته......... صرف رسماً له دې دستبرداره کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library



# مینځه

د شپې........

دېرش کلنه وارکا په کراره کراره ځانګو ځنګوي چې په هغه کې يو ماشوم پروت دی. دا په کراره غږ هغه ته الله هو وايي.

الله هو للو للو، خوب دې درشي په لېمو......ويده شه لالیه ويده شه، زه ګوره تاته الله هو وايم.

ځانګو ته مخامخ يو شين څراغ بل دی او په کوټه کې په رسۍ باندې تور پتلون او يو څو کوچني کوچني قميصونه راځوړند دي چې د هغو اوږده اوږده سوري پر وارکا او ځانګو باندې نښلي.

د څراغ د بتۍ د رڼا د خوزېدو سره دا سوري هم په اتڼ اخته شي. لکه چې په تند باد کې چې پاڼې په رپېدو شي.

په کوټه کې يو داسې بې خونده بوئ خور دی لکه چې د ګوبي ښوروا يا دا کوټه د موچي دکان وي.

ماشوم په ژړا دی........ هغه هم داسې په ژړا لکه د ډېرې ژړا پس خپله پاته ژړا برقراره ساتي او هغه هم نه ده معلومه چې کله چپ شي.

خوارکۍ وارکا ته خوب ورځي......... سترګې يې له خوبه ډکې دي..... له خوبه سر وربانـدې زړېږي........ په مغزي يې هم ډېر سخت درد دی...... دومره وس نشته کې چې خپلې سترګې يا شونډې وخوځوي......... سترغړي يې له ډېره ناخوبۍ د مخ په کاسه کې ننوتلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library



الله هو للو للو، ستا بلا په لویو غرو........ویده شه لالیه ویده شه.

چمچماران په یو داسي بېسوره راګ کي مصروف وو چي ټول ماحول یې په سر اخستی ؤ.

د ځنګ د کوټې څخه د ځښتن او د هغه د مېرمني د خراري غږ هم تر وارکا رارسېدی......... د ماشوم ځانګو په یوه غمجنه غږ غږېدله....... دې ټولو غږونو یو تسکین بخښونکی راګ جوړ کړی ؤ......... هم د هغو خلګو د پاره چي په خواږه خوب پر خپلو بسترو پراته وو....... لاکن په دي وخت کي دا راګونه ډېر تکلیف ده ښکاره کېدو......... هغه په دې وجه چي په دې راګو کي د وارکا ویدېدل یقیني ؤ.

که خدای مه که، خدای مه که وارکا ویده شوه نو د دې ځښتن او د هغه ښځه به د دې هډونه ورمات کړي.

د څراغ رڼا بیا په نڅا شي........ د دې په تته رڼا کي اوږده اوږده سوري په حرکت کي راشي کومي چي د وارکا د سترګو نیم خوابي او د سترې دماغ په مخ کي په ګرد کي پټ انځورونه ښکاره کوي. اوس د دې په سترګو کي په ګرد کي پټ دا انځورونه د یوې توري وریځي شکل اختیار کړي کومي چي په اسمان کي د یو بل پسي په ګردش کي وي......... نا ببره تېز شمال راشي او دا ټولي وریځي سره ګډې وډې کړي. اوس وارکا د کیچړه ډک واټ (سړک) ویني چي پر غاړه یې د صبر وني قطار در قطار ولاړي دي او د هغو په منځ کي خلګ پر وږو بوجۍ اخستي ډېر په ضعیف انداز روان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library



هم په هغه وخت دا ټول خلک سره د خپلو بوجيو په دې کيچړ کي ولوېږي.

تاسو ولي وغورځېدی؟ .......وارکا د دې خلکو څخه پوښتنه اوکړي.

هغوی ځواب ورکړي چي ! د ويډېدلو د پاره.

د دې خبري سره سم هغوی ټول په خوا ږه خوب ويده شي...... بلي خوا ته کارغان او ګورګوتان (چيل،د باز په شان مرغه) د برق (بجلۍ) پر تارو ناست د ماشومانو غوندي پر دې خلګو باندي ناري وهي.

الله هو للو للو ، ويده شه لاليه ويده شه............ وارکا د ځان سره زمزمه کوي او هغه خپل وجود په يوه کيږدۍ کي اووينی چېري چي د دې مرحوم سپين ږری پلار پر مځکه پروت له درده يې زګېروی خېژي.

دومره درد چي له خولې څه يې تش اف، اف، اف خېژي.

د دې مور پليو ګيويا په کور کي نشته............ هغه تللې ده او ښځښتن ته حال ورکوي چي يافين مري.

ډېر وخت اوشو تر اوسه نه ده راغلې بايد چي په دومره وخت کي هغه راغلې وای.

وارکا انګېټۍ ته نږدې ناسته د پلار زګېروی اوري......... هم په هغه وخت د کيږدۍ څه دباندي د موټر غږ راشي......... يو ځوان ډاکټر کيږدۍ ته راننوزي......... د تياري په وجه د هغه مخ سم نه معلومېږي......... وارکا د ډاکټر صرف دا الفاظ واوري چي ! رڼا جوړه کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library



پلیوګیویا د موmباتۍ پسې ګرځي........ یوه دقیقه په دې انتظار په ډېره خاموشۍ تېره شي........ دفعتاً ډاکټر خپل د جیبه څخه موmباتۍ را اوباسي او روښانه یې کړي.

محترمه دا هم داسې روښانه پرېږدی زه اوس راځم.......پلیوګیویا ډاکټر ته دا خبره او کړي او له کیږدۍ څه دباندي اووزي.

د موmباتۍ کوچنۍ ټوټه له کیږدۍ څه دباندي پیدا کړي او را یې وړي.

نابیره د یافین سترګي رډې را وخېژي لکه هغه چي د ډاکټر او کیږدۍ پرته یو بل خاص څیز ویني.

محترمه په کومو سوچونو کي یې ؟ له کومه را هیسې په تکلیف یې ؟ډاکټر له دۀ څخه پوښتنه وکړه.

ډاکټر صاحب ! زۀ مرمه ........زما وخت رانږدې دی........ لږ سات پس به زۀ له دې ژوندا خلاصېږمه.

بد مرغه خبري مه کوه....... موږ دا یو ستا درملنه کوو.

په دې ښه عمل موږ غریبان ستا مننه و یو........ داسي معلومېږي لکه مرګ چي راشي او بیا له دې څخه ځان بچول....؟؟

ډاکټر تر نیم ساعت پوري د یافین د کتلو وروسته ورته او وایي چي دا قصه زما تر وسه تېره ده....... تۀ داسي وکړه تۀ لوی روغتون ته ولاړ شه...... هلته ستا درملنه کېدای شي...... زر ځه...... اول هم ډېر ناوخته شوی دی....... داسي نه چي د روغتون زمه واران ویده وي. ....... خېر ته د دې غم مه کوه ...... زۀ یوه پاڼه درلیکم........ اورې که نا ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library



مننه ډاکټر صاحب ....... خو دی دومره لېري ځنګه په پښو ولاړ شي؟ زموږ سره داسي رېږۍ (کراچۍ) هم نشته ....... پلیو ګیویا دې ځوان ډاکټر ته په عاجزۍ سره اووايي.

تاسو هیڅ غم مه کوی...... زۀ ستاسو ځښتن ته وایم هغه به تاسو ته د اس ټانګه را ولېږي.

د ډاکټر د تلو سره سم مومباتۍ هم مړۀ شي.

بیا هغه د اف،اف غږ تر غوږو شي...... نیم ساعت پس و کیږدی، ته نزدې د اس ټانګه او درېږي.

دا ټانګه د یافین ځښتن د یافین د پاره رالېږلې وه چي هغه روغتون ته پکي ورسوي.

یافین روغتون ته تللی دی....... اوس نو ورځ هم ده.......... پلیو ګیویا پر کور نشته ولي چي هغه د یافین پوښتني ته روغتون ته تللې ده.

یو ځای د ماشوم د ژړا غږ راشي. وارکا بیا په زمزمه شي.

الله هو للو للو ، ویده شه زما لالیه............

په دې وخت کي پلیو ګیویا بېرته راشي........ په سینه د صلیب نخښه جوړه کړي او وارکا ته په ډېره همدردۍ او کراره دا اووايي چي! تر ماخوستنه خو ډاکټرانو دی جوړ کړو خو سهار په سپېدو کي د خپله روح و خدای ته وسپارله......... خدای دي د دۀ روح ښاده لري....... هغو وئیل چي ډېر ناوخته مو روغتون ته راوړی....... په کار دا ؤ چي وختي مو راوړی وای.

د دې اورېدلو سره سم وارکا په چغو سر شي....... دفعتاً په دا وخت کي یو ځوک د دې پر سر داسي وار وکړي چي د دې تندی د ونې سره ولګېږي.......کله چي دا سترګي خلاصي کړي نو مخ ته ورته خپل ځښتن پاپوش ولاړ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library



بـــې شـــرمي........ ماشـــوم ژاړي او تــــهٔ کـــراره ويـــده يـې.......... پـاپوش د دې خبـري سـره سـم د وارکـا پـه سـر چپلاخـه ورسره کړي.

وارکـا سـر وشـوروي او بيـا ځـانګو ځنګـول پيـل کـړي........ بيا د هغې د خولې څه د الله هو للو للو غږ راوزي.

پـه کوټـه کـې د رڼـا خـال او سـوري داسـې لکـه چـې وارکـا تـه سر ښـوروي..... لـږ سـات پـس بيـا هغـه تـول خيـالات د وارکـا پـر دمـاغ قبضـه وکـړي........ اوس بيـا هغـه د کيچـړه ډک واټ ( سـړک ) ويني چـې پـه هغـه بانـدې د بوجيـو والا خلـک پـه خـواږه خـوب ويـده دي.......... د وارکـا پـه زړهٔ کـې هـم راشـې چـې داهـم لـږ سـات د دې خلګـو پـه څيـر بايـد چـې ويـده شـوې وای خـو د دې مـور پليوګيويـا د دې سـره ده......... هغـه دا پـه مـخ پـوري وهـي...... دوی دواړي د روزګار په لټون د ښار خواته رواني دي.

د خـدای د پـاره مـوږ تـه يـو څـه خېـر راکـړی........ د خـدای د پاره زموږ مرسته وکړی.

د دې مور و هر چا ته لاس غزوي.

ماشـوم دلتـه راوړه....... يـو مانوسـه غـږ د دې تـر غـوږو شـې...... ماشـوم دلتـه راکـړه... بيـا هغـه غـږ د دې پـه غـوږو ولګېږي. ...... تهٔ اورې که نه بدبختي جينۍ...؟

پـه دې غـږ وارکـا جسـته را وغـورځي. هغـه دا معلومـول غـواړي چـې قصـه څـه ده. نـهٔ هغـه واټ ( سـړک ) شـته ، نـهٔ د دې مـور او نـهٔ هغـه خلـک د کومـو چـې د دې مـور خېـر غوښـتی..... کـه څـوک شـته نـو د دې څښـتنه، چـې هغـه هـم و ماشـوم تـه د پيـو ( شـېدو ) د ورکولو د پاره راغلې ولاړه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library



وارکا په دې انتظار ولاړه ده چې ځښتنه ماشوم ته پئي ورکړي نو دا به يې بېرته ويده کړي.

له دربچو څه رڼا په ګرځ کې پټه بنکاري....... په کوټه کې د جامو سوري او د رڼا خال هم په زېړ رنګ اوړي.

لږ سات پس سهار شي.

دا واخله يو يې سه...... ټوله شپه يې ژړل........ داسې معلومېږي لکه کوډي چې په شوي وي.

وارکا ماشوم په ځانګو کې پرېباسي او د ځانګو ځنګول پيل کړي..... د رڼا خال او سوري تقريباً ختمې شوي دي.،،،،،، په کوټه کې يو داسې څيز هم نشته چې د دې پر دماغ قبضه اوکړي......... خو دا ويدېدل غواړي.

وارکا خپل سر د ځانګو پر يوه څوکه کښېږدي......... هڅه يې دا وي چې خوب ورله را نشي......... خو چېري..... د هغې سترګې سره ورځي او وار په وار درنېږي.

وارکا په انګېټې کې کوئله واچوه.........هغه د دروازې څه د ځښتن غږ واوري.

اوس نو وخت راغی چې وارکا د کور د کار د پاره ولاړه شي. هغه ځانګو پرېږدي او ګودام ته منډه کړي. اوس هغه لږ خوشحاله ده ولي چې د بدن حرکت د خوب غلبه کموي.

په انګېټې کې د کوئلې د اچولو پس هغه دا محسوسه کړي چې د هغې د مخ تازګي هم ورو ورو بحالېږي.

وارکا سماوار تود کړه....... د دې ځښتنه پر دې غږ کړي.

وارکا زر زر د لرګيو کوچني توکړې ماتول پيل کړي.......
دې ته يې لا ترا اوسه اور نه ده اچولی چې يو تازه حکم يې ترغوږ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library



وارکا د څښتن غټ بوټان صفا کړه.

هغه غټ بوټان را واخلي او لاندي پر فرش باندي کښېني....... په دې سوچ کي چي څو مره به ښه وای چي لږ ساعت د پاره په دې غټ بوټ کي مي سر ننه ایستلی وای او لږ خوب مي کړی وای.

یو دم بوټان لوی شي او په کوټه کي و دېوالو او چت ته ورسېږي..... د وارکا د لاس څخه برش ولوېږي........ خو هغهٔ په هغه وخت سر ته ځنډ ورکړي. خپلي سترګي خلاصي کړي او په کوټه کي و هر څيز ته داسي وګوري چي هغه د دې په سترګو کي حرکت ونهٔ کړي.

وارکا پایې (سېړی) ومینځه..... داسي خیرني پایې چي ګراک یې اووینی نو به څهٔ فکر کوي. زهٔ خو په دې شرمېږم. .... د څښتني غږیې تر غوږو شي.

وارکا د پایو (سېړیو) سره سره ټولي کوټې هم صفا کړې. د دویم سماوار د تودلو پس دکان ته منډه کړي.......... دې ته هلته ډېر کار پروت دی..... د دې د پاره یوه یوه دقیقه قیمتي ده........ تر دې به بل تکلیف ده کار نهٔ وي چي په اشپز خانه (باورچي خانه) کي و الوګانو (پټاټو) ته کښېني او هغه ریزه کوي.

د وارکا سر بیا درونډ شي.......... الوګان (پټاټې) د دې په مخ کي نڅا کوي. چاړه د دې د لاسه ولوېږي.......... په دې وخت کي د دې په غوږو کي د څښتني غږ راشي چي د دې په څنګ کي ولاړه غږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library



ټولــه ورځ جــامې وينځــل، لوښــي صــفا کــول، ډوډۍ او کتــغ پخــول د الوګانو (پټـاټو) د رېـزه کولـو غونـدي تکليـف جـن دی. کلـه کله خو له دې کاره څخه تنګه وارکا په وچه ځمکه ويده شي.

ورځ تېره شي......

د دربچـو څـه د تيـاره ليـدلو سـره سـم وارکـا خپـل د سـر ټېکونـه ټينـګ ونسـي. هغـه هـم لکـه يـو چـا چـي تراشـلي وي. ...... اوري .........خو نئې چي ولي نه پوهېږي.

د ماښـام تيـارې د دې د پـاره د خـوب زېـری راوړي. خـو لـه بـده مرغه لږ سات پس مېلمانه راشي.

وارکـا سـماوار تـود کـړه......... د دې ځښـتنه پـه جـګ غـږ د دې ته حکم ورکړي.

پـه اصـل کـي سـماوار کـوچنی دی.......... د مېلمنـو د پـاره پنځه شپږ واره تود يږي.

وارکا ورشه په منډه درې بوتله بئير (شراب) راوړه.

وارکـا پـه دې خيـال چـي پـه منـډه بـه خـوب رانـه وتښـتي يـوه تېـزه منډه واخلي.

وارکـا دودکـا (د روسـي شـراب يـو قسـم) راوړه..... وارکـا د بوتـل د خلاصـولو اوزار راوړه....... وارکـا دا جامونـه خـو لـږ صـفا کړه.

خېــر اخــر مېلمانــه هــم رخصــت شــي.... د کــوټې رڼــا ګــل کــړي..... د دې ځښــتن او ځښــتنه دواړه د ويديــدو د پــاره خپلــي کوټې ته ولاړ شي.

وارکا ځانګو ځنګوه......... دا د ځښتني اخري حکم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library



د انګېټهی په بخاری کي چمچماران بیا هغه بې سوره راګ پیل کړي. د رنا خال او د جامو سوري بیا د وارکا په مازغو قبضه کول غواړي.

ویده شه زما لالیه ویده شه....... دا بیا هغه زمزمه پیل کړي..... ماشوم په چغو شي. په ډېرو چغو سترړی شي. وارکا بیا هغه د کیچړه ډک واټ (سړک) ویني. هغه د بوجیو والا خلګ، خپل مور پلیو ګیویا او پلار یا فین ویني..... هغه دا د ګړځه ډکه انځورونه ښه پېژني او ښه پرې پوهېږي........ خو نیم خوابي د دې لاس او پښې تړلي دي....... کوم چې د دې په زړهٔ یو بوج اچوي. هغه په دې نهٔ پوهېږي چې دا کوم طاقت دی.......... د دې طاقت د لیدلو په هڅه کي دا شا وخوا او ګوري.......... هغه هم په دې چې د دهٔ له لاسه څخه ځان خلاص کړي. خو بې فائدې..... اخر کار د دې لټون څخه تنګه راشي. هغهٔ د هغه وخت په لټون کي خپل ټول توان پکار راولي.

د رنا خال او د جامو د سورو پرته هغه خپل دښمن پیدا کړي...... چې د دې د ژوند د سکون د لاري ازغی ؤ.

هو........ هغه ماشوم

هغه په خندا شي چې دومره اسانه کار د دې په خیال کي اول ولي نهٔ راغلی.

د رنا خال، سوري او چمچماران هم ورته په مسکي کي متحرک شي.

دا خیال د وارکا په دماغ بالکل قابض شي......... د چوکۍ څخه راولاړه شي.... بغېر د سترګو د رپه یو مهم ځیزته ګوري او په کوټه کي ګرځي را ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library



هغــه خوشــحاله ده، او دا خيــال د دې خوشــحالي يــو پــه دوه کــوي. ...... د لــږ ســات پــس هغــه چــي د دې پښــې او لاســونه يــې تړلي دي......... موجود نه وي.

د ماشوم د مرګه پس، خوب.....خوب......خوب

د رڼــا خــال تــه پــه مســکا شــي......... ســترګي او د لاســونو ګــوتي يــې پــه رپېــدو شــي او کــرار کــرار د ماشــوم د ځــانګو خــوا تــه روانه شي.

د ماشــوم د قتلولــو پــس دا فــوراً پــه ځمکــه پرېــوزي.......... لــه ډېره خوشحالۍ په خندا شي چي اوس به په ارامه خوب وکړي.

لږ سات پس هغه په خوارږه خوب ویده شي.

د مرګ په خوب ویده شي...................

(c) ketabton.com: The Digital Library



# بزرګ غويی

د نيـــل د ســـيند پـــه غـــاړه يـــو ځـــوان بزګرخپـــل غـــويی څـــروو......... د دهٔ د دې غـــويي ســـره بـــې کچـــه مينـــه وه......... دا غـــويی د دهٔ د روزۍ ذريعـــه او د ژونـــد ملګـــری ؤ.........دې ځـــوان بزګـــر لـــه ليـــري څـــو خلـــک اوليـــدل چـــې د دهٔ پـــر خـــوا راروان وو........ کلـــه چـــې هغـــه نـــزدې راورســـېدل نـــو دا معلومـــه شـــوه چـــې دوی د اوزيـــرس ديوتـــا (د لمرخـــدای) منـــونکي دي......... کـــاهن (د دې عقيـــدې عـــالم) چـــې کلـــه غـــويي تـــه پـــام شـــو نـــو د غـــويي خـــوا تـــه راغـــی.......... د هغـــه جـــائزه يـــې واخســـته......... غابنـــونه يـــې ورو شـــمارل او بيـــا نـــابيره دا راغلـــي خلـــک پـــه ســـجده پرېوتـــو......... بزګـــر چـــې دا اوليـــدلو نـــو حېـــران شـــو چـــې دا څـــهٔ کيســـه ده؟ کلـــه چـــې هغـــوی د ســـجدې را پورتـــه شـــو نـــو يـــې بزګـــر تـــه اووئيل.چې!

اې ځوانـــه! تـــهٔ ډېـــر خـــوش نصـــيبه يـــې......... د لمـــر خـــدای تاتـــه يـــو بـــې نظيـــره (چـــې مثـــال نـــهٔ لـــري) نعمـــت درکـــړی دی......... تا ته د بزرګ خدای غويي (ايبس) ملګرتيا حاصله ده.

زهٔ ستاســـو پـــه خبـــره نـــهٔ شـــوم پـــوه؟ بزګـــر پـــه حېرانـــۍ ورتـــه اووئيل.

مـــوږ د بـــزرګ غـــويي ايـــبس خبـــره کـــوو کـــوم چـــې دا وخـــت لـــه تـــا سره دی.

لاکن د دې غويي نوم خو داسو دی.

بچيـــه! پـــه خبـــره ځـــان پـــوه کـــړه.......... تـــهٔ نـــهٔ ګـــورې د ايـــبس د تنـــدي نـــور؟ د دې بـــزرګ غـــويي شـــجره نســـب د زرپشـــته پـــس د لمـــر و

(c) ketabton.com: The Digital Library



خدای ته رسي....... موږ له ډېره موده راهیسې د دې پسې ګرځېدو........ اوس د خدای شکر دی چې د دهٔ دیدار مو نصیب شو.

دا تاسو څهٔ وایست؟ داسو د لمر د خدای اولاد نهٔ شي کېدای......... د دهٔ موریوه عامه غوا ده، او د دهٔ پلار اوس هم زموږ په کلي کي ژوندی دی.

چپ شه بې ادبه! زما د خیاله چې ځان نهٔ دی دربانده ګران.........پام کوه که دې د بزرګ غویي ایبس په شان کي ګستاخي وکړه نو درته ښه به نهٔ وي.

زهٔ رښتیا وایم، داسو یو عام غویی دی...... تاسو خامخا دی بزرګ ګڼئ.

ښه! نو تهٔ په خبره سر نه خلاصوې، موږ بزرګ ایبس وتا ته نهٔ پرېږدو، که د ځان خیر غواړې نو په پټه خوله له دې ځایه ولاړ شه.

د دې خبري سره سم کاهن (عالم) غویی روان کړو....... بزګر چغې وهي چې داسو له ما مهٔ بیایاست، دا زما د روزۍ وسیله او د ژوند ملګری دی.

د ایبس غویي غوجل یې د ناوې رنګه ښائسته کړی ؤ......... د لمر خدای پخپله خپل په وړانګو د دې غوجل (چي دا وخت عبادت خانه وه) ښائست یو په دوه کړی ؤ......... د عبادت خانې عالم او نور ملازمان بزرګ غویي ته یې غسل ورکوو.

کم بخت داسو هم په معتبره غوجل کي ولاړ داسي یې دې خلګو ته کتل لکه چي دی دا پوښتنه کوي چي............ تاسو زهٔ چېري راوستم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library



یو ملازم د پیو (شېدو) ډک لګن د دهٔ په مخ کې کېښودی....... داسو تولي پئی (شېدې) چتي (صفا) کړې.

ملازم اوویل ! چي تو به څومره سیوک (وږی) غویی دی............. تولي پئی (شېدې) یې چتي (صفا) کړې.

د دهٔ ملګري په خندا کي ورته اوویل ! چي ولي به یې نه چتوي........ نوی نوی د لمر د خدای اولاد جوړ شوی دی.......... پخوانی عادت یې لا تر اوسه نهٔ دی تللی.

ملازم په سنجیدګی سره ! یاره اوس نو د دوی څخه څوک دا پوښتنه وکړي چي د غویي عبادت کول د کوم ځای عقل مندي ده.

ملګري یې ورته اوویل چي ! وروره بله وار داسي خبره تر خولې ونهٔ باسې، که چا واورېدل نو خېر به دي نه وي.

ملازم بیا اوویل ! نا یاره، دا واقعي د سوچ خبره ده........ د دې قسمه عملیاتو څخه ساده خلګ خرهٔ جوړول څهٔ معنا لري؟

یو عالم دا خبري اورېدلې، هغه د دوی څنګ ته راغی او په ځواب کي یې ورته اوویل ! چي تاسو زموږ په مصلحتونو نهٔ پوهېږی........ دا وخت نیم مصر زموږ په لاس کي دی........ لوی لوی شاهان موږ ته باج (تېکس) راکوي.......... خبر یې دا ولي؟

ولي چي اولس توهم پرست دی......... که اولس راپورته شي، د علم رڼا وي خورې کړي، جهالت ختم کړي نو په دوی او موږ کي څه فرق؟

(c) ketabton.com: The Digital Library



نو په دې زما خوږه وروره دا خبري پرېږده، اولس بې وقوفه کړه، په دې کي زموږ ګټه ده.

ملازم پوښتنه ځيني وکړه ! لاکن ما خو اورېدلي دي چي کاهن اعظم (لوی عالم) په خپله د غويي د عبادت پرستۍ خاص په حق کي نه دی؟

کاهن په ځواب کي ورته اووئيل !

زۀ په دې نه يم خبر، خو که داسي وي نو د هغۀ مازغه خراب شوي دي........... هغۀ بايد چي له خپلي زمه وارۍ څخه لري کړل شي.......... داسي خلک د مصلحت او د ملکي مفاد دښمنان دي........... د هغۀ ختمول به ډېر ګټور وي............ سبا جشن ايبس (د ايبس د زوکړې ورځ) دی، موږ ته پکار دی چي د بزرګ غويي جلوس په ډېر دربې راوباسو....... اولس په دهوکه کي ساتل تر دې ښه کار نشته.

په ښار کي جشن ايبس په ډېر جوش و خروش سره لمانځل کېدی. سهار وختي داسو ډېر ښائسته بزرګ ايبس جوړ شوی د عبادت خانې راووت......... د عقيدت مندانو يو سېلاب پر دۀ رامات شو......... ډېر وخت پس و جلوس ته دا موقع راغله چي هغه روان شي......... د جلوس له مخه د عبادت خانې کاهنان (عالمان) په يوه نۀ پوهېدونکي ژبه يې ترانې وئيلې او روان وو....... په کوڅو کي د ښېښې اېښودلو ځای نه ؤ....... د کورو پر بامونو ښځي او ماشومان ولاړ پر بزرګ غويي (داسو) باندي يې ګلان پاشل.

د داسو مالک (بزګر) هم په دې ورځ د غوا (د داسو مور) د خرڅولو د پاره ښار ته راغلی ؤ........ هغه چي دا جلوس وليدو نو د غوا سره يې خوا ته او درېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library



داسو چې کله د دوی له ښنګ سره تېرېدی نو یې پر خپل مالک (بزګر) او په موریې سترګي ولګېدې........ نابېره یې ورو ځغاستل................ کاهنانو (عالمان) د دهٔ د نیولو ډېر کوشش اوکړ......... خو هغه د دوی په لاس نه راغی......... بزګر د دهٔ (داسو) د هرکلي د پاره ور مخ ته شو او په زګېروي یې ورته اووئیل !

تهٔ څومره بد نصیبه یې داسو ! خلګ تا خپل خدای جوړول غواړي او تهٔ یې چي له ما سره مینه کوې، او پر خپل بزرګ ژوند باندي تهٔو هغه طبعي ژوند ته ترجیح ورکوې.؟

کاهن چي کله دا واورېدل نو په چغو شو ! د دې کافر سر ور پرېکړی......... دی زموږ د خدای توهین کوي.

د عقیدت مندانو یو هجوم پر دهٔ رامات شو........که پولیس نه وایې نو دې خلګو به واقعي دی وژلی وای.

پولیس دی د خلګو څه خلاص کړی او تهانې ته یې راوستی.

تهانه دار ورته وئیل !

پر تا د کفر الزام لګېدلی دی، تا بزرګ غویي ته د داسو په غلیظ نوم ورغږ کړي دي.

هو ! د هغه نوم داسو دی، هغه زما غویی دی، دې خلګو زما غویی په بدماشۍ له ما څخه راوستی.

تهٔ یا د بزرګ ایبس توهین کوې......... تهانه دار په غصه ورته اووئیل.

کومه خبره چي وه ما درته عرض کړه........ زهٔ رښتیا وایم د دهٔ نوم داسو دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library



اې کم عقله هر ځای رښتیا نهٔ وئیل کېږي.

نو تهٔ دا غواړې چې زهٔ دلته دروا غ او وایم.؟

نا ! خو بیا هم تاته دا حق نشته چې د نورو خلکو مذهبي جذبات مجروح کړې.

دا نور څوک دي ؟

موږ ټول، د دې ملت وګړي.

ولې زهٔ د دې ملت وګړی نه یم ؟

څهٔ، څه دي او وئیل؟

تاسو مهرباني وکړی زما غوږیی ماته ځنې راکړی........ زهٔ له دې ځایه ځم.

کم عقله کله چې د ملت خبره اوشي نو د هغه څه مراد یوه خاصه طبقه، ستا رنګه غریب بزګر د ملت وګړی نهٔ شي کېدای.

بزګر یې د پولیس په حفاظت کې د کاهن اعظم (لوی عالم) په مخ کې پېښ کړو............ هغه د څه سوال او ځواب پس ورته او وئیل چې !

تا د حکمرانې طبقې د جذباتو توهین وکړ............ دا تا ښه نه وکړو.

ولې زما هیڅ جذبات نشته؟

ستا خبره هم پر خپل ځای ټهیک ده.......... خو تاته دا نهٔ ؤ پکار چې تا دا خلک مشتعل کړي وای.

ښه ! نو ته غواړې چې زهٔ په څه خبر نهٔ خبر د دوی په عقیده یقین وکړم.

نا، زما ګرانه نا.......... زهٔ دا نهٔ غواړم.......... زهٔ وایم چې دا ژوند د مختلفو خوندونو څه ډک شوی دی.......... باطل د زړګونو کلونو څه د انسان په زړهٔ کې خپل ځای جوړ کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library



دی............ په دوی کې دومره صلاحيت نشته چې حق ووپېژني........... که څوک د دوی له مخه د درواغو پرده لرې کول او غواړي نو دوی فوراً د هغه د سر د ماتولو پسې را روان شي....... زه تا د دې ظالمانو بچ کول غواړم.......... وایه زه ستا څه مدد کولی شم؟

زه نه غواړم چې ته زما د پاره ځان و سختو ته مخامخ کړې....... بزګر ورته او وئیل.

زه د دې خود فریبه ژوند څخه بېزاره شوم.......... زه له مرګه نه وېرېږم.......... ولې چې وجدان او ضمیر فتح کول حقیقي ژوند دی.

د دې وئیلو سره سم کاهن اعظم (لوی عالم) خپله رسمي او روايتي چپنه وباسي او يوې خوا ته يې وغورځوي....... بزګر د ځان سره کړي او سيدها عبادت خانې ته ولاړ شي.......... کاهنان د بزرګ ايبس ترانې وايي.

کاهن اعظم (لوی عالم) پر منبر ودرېږي او په اوچت غږ خلګ مخاطب کړي.

زما بچو ! هغه وخت راغی چې زه نن ستاسو مخ ته د زړه خبره او کړم.......... د دې خبري سره يې حکم او کړ چې پردې لرې کړی.........د پردو په اخوا د بزرګ غويي (داسو) غوجل وي، چېري چې نور غويي هم تړل شوي وي.......... داسو د ټولو غوايو په منځ کې پر يوه جګ ځای ولاړ وي.......... کاهن اعظم (لوی عالم) د دۀ خوا ته په اشاره او وايي چې !

دا داسو دی.......... چې تر پرونه پوري يو عام غويی ؤ.......... او نن زموږ خدای دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library



مـوږ تـه پکـار دی چـي د دۀ عبـادت اوکـړو او د دۀ قـرب حاصـل کړو.

جـذباتي کاهنـانو کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) و نـورو خبـرو تـه پـرې نښـودی.......... د هـري خـوا ښخـه پـر کـاهن اعظـم (لـوی عـالم) باندي رامات شول.

بزګـر د دې موقـع ښخـه ګټـه تـر لاس کـړه او د هغـه ځـای يـې ځـان اوباسو.

خو !

کاهن اعظم (لوی عالم) .............. ؟

# پـای

(c) ketabton.com: The Digital Library



# ماخذات

(۱)افسانه؛ پرایه بچه......فارسي لیکوال..... جلال آل احمد.....اردو ترجمه.......بزل حق محمود............ ماخذکتاب........محرم‌راز
(۲)افسانه؛ ماں ....... فارسي لیکوال........جهانګیرجلیلي........اردو ترجمه.......پروفېسر قاضي فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذکتاب.........محرم‌راز
(۳)افسانه؛ عاشق صادق......... فارسي لیکوال.......میر جعفرحجازي.........اردو ترجمه........ پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم).......ماخذکتاب............محرم‌راز
(۴)افسانه؛ دم واپسي.........فارسي لیکوال......... مستوره افشار...........ماخذکتاب.........مجله‌فارسي..........ستارګان‌سیاه
(۵)افسانه؛ چهان، بوره، بوتل.......... فارسي لیکوال........ علي دشتي......اردو ترجمه.......... پروفېسر فضل حق محمود (مرحوم)....... ماخذکتاب........محرم‌راز
(۶)افسانه؛ لقب........ فارسي لیکوال....... سعیدنفیسي........اردو ترجمه..... حامد حسن قادري........ماخذکتاب....... ایراني جدید افسانې
(۷)افسانه؛ خادمه........روسي لیکوال...... چیخوف........ اردو ترجمه.......سعادت حسن منټو......... ماخذکتاب.........روسي ادب کې‌شاهکار

(c) ketabton.com: The Digital Library



(۸)افسانه؛ مقدس بیل........فارسي لیکوال........عبدالرحمن فرامرزي........اردو ترجمه............ پروفېسرفضل حق محمود (مرحوم)........کتاب......محرم‌راز

**Get more e-books from www.ketabton.com**
**Ketabton.com: The Digital Library**